

**НАШЕ
ЖИТТЯ**

ВИДАЄ
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

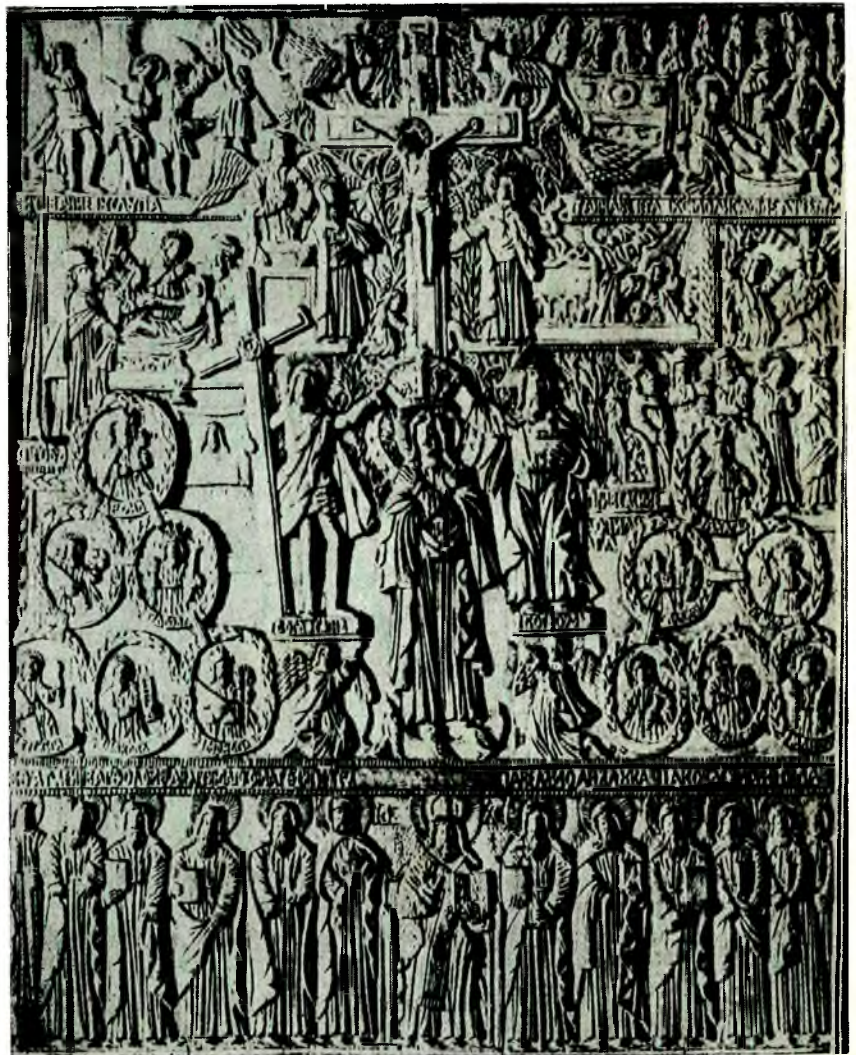
Published by
Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
909 N. Franklin Street
Philadelphia 23, Pa.

Квітень

4

April

1960

Різьблене Розп'яття, Страсти і 12 апостолів

(Із Музею Харківського Університету)

НАШЕ ЖИТТЯ

PIK XVII. КВІТЕНЬ Ч. 4.

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць за винятком серпняРедагує Колегія — Лідія Бурачинська,
Кекилія Гардецька, Олена Лотоцька,
д-р Наталя Пазуняк, Марта Тарнав-
ська і Марія Юркевич.Листування й передплату висилати
на адресу:909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.Річна передплата в США й Канаді
від січня 1959 \$4.00

Піврічна передплата \$2.50

Річна передплата в Англії 1¼ ф. ст.

Річна передплата в Австралії 2 ф. ст.

Річна передплата у Франції 900 фр.

Поодинокі число 45 центів

Зміст:

Ю. Клен: Розмова з душею

Noli me tangere

І. Ш. Шуварська: *

Л. Дrajневська: Жінки-вчені

Г. Совачева: Ставимо Голготу

В. Єрмоленко: Чи дійсно треба
ізолюватись?

Успіхи жінок

Мушка: Про винаходи

О. Рудакевич: Союзянська Муза

Л. Б.: Жінки літають

О. Дучимінська: Там, де Великдень
ніколи не минає

М. Левицька: У гармонійній сполуці

Л. Яців: Великодня програма

О. Залізник: Христос Воскрес!

Р. Коцик: Літні квіти

Із Вишиваних Вечерниць у Ньюарку

Л. Бачинський: Т. Г. Шевченко і діти

О. Кобець: На світанку

Дощик

Л. Полтава: Про велосипед

О. Цегельська: Яечко малої Тані

Віра Вовк: Вітражі

Подаруйте „ДУХ ПОЛУМ'Я“ Лесі
Українки до найближчої амери-
канської бібліотеки. Ця книжка
освідомить світ про нашу куль-
туру.

OUR LIFE

VOL. XVII. APRIL No. 4.

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

909 N. Franklin St.

Philadelphia 23, Pa.

Phone MA 7-7945

Subscription in the United States
of America \$4.00 per year, half year
\$2.50. Subscription in Canada \$4.00
per year, half year \$2.50. Subscription
in England 1¼ pound sterling, per
year. Subscription in Australia 2
pound sterling per year. Subscription
in France 900 francs, per year.Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Phila-
delphia, Penna., under the Act of
March 3, 1879.

Single Copy 45 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

ФРАНЦІЯ:

Mme. Anna Pasternak
16, rue de 5 Diamants
Paris 13e
France

АНГЛІЯ:

Mrs. Vira Smereka
36, Temple St.
Heaton, Bradford Yerks.Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

АВСТРАЛІЯ:

"Library & Book Supply"
Australia
1 Barwon St.,
Glenroy, W9, VictoriaСвоєчасно внесена передплата
дає здорову фінансову підставу
видатництву.НАЙКРАЩИЙ ДАРУНОК
Вашій приятельці —
це ПЕРЕДПЛАТА
„НАШАГО ЖИТТЯ“

ІЗ ДИТЯЧИХ ВИДАНЬ

Осіньні листя. Збірник упоряд-
кувала Марія Юркевич. Відбитка
з „Нашого Життя“. Філадельфія,
1959. Видання кооп. „Базар“. Ст.
34. Ціна 50 ц.Матеріал, розкинений у числах
„Нашого Життя“, зібрано тут в
осінній й зимовій циклі. Це є —
Осінь, Зима, Різдво Христове, На
зимові вечори. Зібрані тут вірши-
ки й оповідання для наших до-
шкільнят та дітей менших клас
школи.Поміж авторами бачимо відомих
письменників, як Ніну Наркевич,
Олену Цегельську, Діму, Роляни-
ка, П. Кізка, О. Кобця, Г. Черно-
бицьку й інших. Ілюстрації вико-
нали Христина Дохват і Христя
Зелінська, а обгортку Василь До-
рошенко.В. Радзикевиц: Прилетіла зима
біла. Ілюстрації Ніни Мудрик-
Мриц. В-во „Хвилі Дністра“. —
Клівленд, 1959. Ст. 16. Ціна 95 ц.Збірка вміщує вісім віршиків на
зимові теми. В них описані кло-
поти тварин — зайчика, серни,
вивірки й вовка. Але й зимові ра-
дощі дівчорі — санчата та леща-
та. Віршики короткі й дуже ми-
лозвучні, так що легко дітям ви-
вчити їх і запам'ятати.Ілюстрації до цієї збірки ви-
конала Ніна Мудрик-Мриц із пи-
тотою собі легкістю. Також тех-
нічне виконання збірника при ба-
гато-кольоровій обгортці дуже
дбайливе. Л. Б.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У рубриці „На терені США“ Н. Ж.
ч. 2 подано помилково, що Свято Жін-
ки-Героїні в Шикагу влаштовує Ок-
рада США, а повинно бути — 22 Від-
діл США спільно з іншими жіночими
організаціями. За недогляд перепро-
шуємо.У січневому числі Н. Ж., подаючи
склад Управи 71 Відділу з Джерзі
Ситі пропущено прізвище імпрезової
референтки. Нею стала п-ні І. Качмар-
ська. За недогляд перепрошуємо.Відновлюйте вашу передплату
вчас, чим досягнете миле почуття
упорядкованості, а видавництво
зрівноважений бюджет.

Наше життя

РІК XVII.

КВІТЕНЬ, 1960

ЧИСЛО 4

Юрій Клен

РОЗМОВА З ДУШЕЮ

(Уривок)

Я: Чий голос добувається до мене
десь з-під землі, мов парості зелені?
Хтось кличе, мов прокинувшись зі сна,
мене так невідступно, як весна?

ДУША: Це я, душа твоя забута.
В сталні я обручі закута.
О, відкопай і відчини
чавунну покришку труни!

Я: Яким же іменем тебе назвати?
Які ти прибереш кольори й шати?
Поля й ліси вдягаються в блакить,
коли так гучно голос твій дзвенить.

ДУША: Таж я душа, твоя душа я,
яка до неба пориває.
Тепер, засипана в пісках,
торую я до тебе шлях.

Я: Скажи, до тебе як знайти дорогу?
І чи доводить туга до порогу,
Що перейдеш його — та на горі
враз спалахнеш у ранковій зорі?

ДУША: Плекай, плекай, викохуй тугу!
Зори, зори вогнисту смугу!
Тягнись, тягнись із мертвих мук,
— весну прийми з моїх ти фук.

Я: Я весь горю, горю в безмежній тузі.
Сто літ верчуся я в проклятім крузі.
Виходь і грудь мою мечем розкрай,
ввійди у мене й світлом запалай!

ДУША: Чувай! Сурмлять вже перші труби...
Від смерті темної і згуби
нас поривають у простір
вітри, що дмуть у горно зір.

"Noli me tangere..."

Сліпуче світло, що заперечує гробову темінь, білість шати, що її святковість серпанком покриває недавні рани Воскреслого із мертвих, і німб святости, що сягає відсвітом у безмежжя — це ті незмінні атрибути Свята Воскресення. Вони проречисто висказані майстром раннього ренесансу, Джотто де Бондоне, в його зображенні Христа. Так, начебто, творчий дух мистця, виплеканий у середньовіччі, окунувся в сяйві від Воскреслого, і втілюється у барви й форми твору. Близьчі до правди і її джерел були, либонь, у тих часах творці неперевершених ніким Мадон і ліків Христових. Тому саме в них, як у праджерелі штуки, насиченої вірою гребя нераз шукати заблуканої частки себе, як людини, себе, як спільноти.

Ми дивимось на твір мистця: жіноча постать, схилена в уклінній адорації, руки простягла, щоб хоч рубця його шати досягти, — та рішучим рухом відхилив її намір Христос: „Noli me tangere“ — звучить напис, — „Не дотикай мене...“. Він, Христос, уже в іншій домені буття. Він уже не той всемілостивий Учитель посеред люду, який Він учив, жалів і потішав. Він тепер у придвер'ї Царства, в Отця Свого, і тут уже є відстань від дочасного. Ось цю фазу, цей незримий дистанс між Божим і людським, збагнув майстер і вичарував його із свого твору. Немеркнуча подоба вічної Правди присвічує з висот у своїй незмінній чистоті Людині, що шукає правди свого життя, що шукає відблиску Христової величі у діланні спільнот. Мистець відчув і знав, що не слід мислити про ірреальне, Абсолют, як про земне і доторкальне. Воно й величне тим, що є на відстані від дочасного, що є над часом і простором.

Господь народи таланами обдарував. І наш живий талан, від Бога даний, яснів у віках промінно й пишно. Борців сталив у боях і небезпеках, і кожен із них хотів словнити частину власну труда, — і княжий воїн, і володар-князь, і козак у степових розправах, і ті на морі у чайках хистких — хотіли здійснити талан їм Богом даний. Та як неволя залягла країну, і ворог із півночі прийшов, — темні сили маревом із руїн вставали і затемняли рідний Ідеал, що все братерством і свободою яснів. Неволя залягає край тепер, і ми у потемках нераз блукаєм, не бачимо мети і йти куди — не видно. Тоді в шуканнях, у крутежі й суетності життя, з Ідеалу давнього частини до діл земних своїх, у буденщину стягаємо, і дальше морок залягає світ... Тому, коли подумати у Воскресення Дні про наш великий Ідеал, що ми до нього прямувати маєм, пригадуються Євангельські святі слова з картини майстра, що говорять і про те, що святощів не слід до діл своїх земних стягати: „Noli me tangere“ — сказав Спаситель.

**НАЙСЕРДЕЧНІШІ ПОБАЖАННЯ
ЩАСЛИВИХ СВЯТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО**

УПРАВАМ І ЧЛЕНКАМ ВІДДІЛІВ СУА, ДОСТОЙНІЙ ПАНІ ОЛЕНІ
ЗАЛИЗНЯК, ГОЛОВІ СФУЖО, СКЛАДОВИМ ОРГАНІЗАЦІЯМ СФУЖО
ТА ВСІМ УКРАЇНСЬКИМ ОРГАНІЗАЦІЯМ — ТУТ І ЗАГРАНИЦЕЮ

складає

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Ірина Ш. Шуварська

Очі замкнені. У повітря простягнулись, долонями догори, руки. Щоранку читає вона над ними молитви; над кожним пальцем промовляє святі слова. Добро, щоб ставалось через них і світло. Захоплена думкою, що покладе їх на хрест, під цвяхи, які призначені проколоти долоні Спасителя. — Матиму Його рани... коли б лише ті світільні руки могли залишитися недоторканими!

Близько коло неї підноситься голова у терновому вінку. Плечі, і на плечах великий дерев'яний хрест; так близько, що чується тепло тіла, чується тяжкий, але спокійний віддих. Дивитися б у це помирене з волею Отця обличчя, і зором випивати з нього біль! Можна ж лише допомогти нести Йому Хрест. Руки кладуться на свіже, ще вогке дерево. Над ними підноситься золотий цвях у руках променистої постаті, у другій руці тримає вона золотий молоточок.

Архангел це, чи Серафим шести-промінний?! Цвях наближається до хреста. Христос нахилиє голову.

— Тільки не Його, не Його руки; прибивай мої! Ось вони, ось; прибивай! Я старалась тримати їх чистими...

Доріжкою переходить дівчина у сіренькій сукні з ясними кісками навколо голови. Бачить першу фіялочку...

Руки спадають з хреста. Постає чорніє, — вугляніє, цвях проколює руку Спасителя.

У жаху відчиняються очі. Вікно, стіни, на підлозі старий шорсткий коц, у куті трохі начиння й книжки... в одній з них засушена фіялочка. Скільки вже минуло літ: ішли вони з дівчиною у сіренькій сукні лісом; шукали за першими квітами. Люба і Мила, кликали усі нерозлучних приятельок. Люба перша побачила фіялочку і радіс-

но скрикнула. Але руки Мили скорше простягнулись до квітки, зірвали і у кулаці притулили до грудей. Люба дивилась на Милу.

— Віддай! Я ж перша побачила, — просили її слізьми заслонені очі. Мила не віддала. Понесла фіялочку додому і поклала її у книжку, навіть не показала мамі; чомусь не хотілось. Чомусь і самій не хотілось дивитися на цю квітку.

Вікно, стіни, на підлозі старий шорсткий коц, на колінах тонкі ламливі руки.

— Я стараюсь тримати їх чистими... Господи, рани на Твоїх руках...

Встає, бере книжку, у якій роками сушилась фіялочка; бере старий коц і йде. Люба вже давно покинула це місто. Шукатиме, питатиме за нею. Знайде, попросить, щоб простила; піде з нею лісом і назбирає для неї тисячі фіялок, рососою їх обмиватиме руки, і чисті покладе на вогке дерево хреста.

Жінки=вчені

З нагоди 10-ліття УВАН у США

У квітні 1960 р. Українська Вільна Академія Наук у США відзначає десятиліття своєї праці. Здобутки Академії за ці роки лежать у бібліотеках усього світу і вигляді публікацій англійською і українською мовами. Наукові конференції Академії протягом десяти років притягали численну аудиторію і були місцем зустрічі українських учених з інтелектуалами різних національностей.

З нагоди десятиріччя хочу сьогодні написати про жінок — членів і співробітників Академії, що їх наукові твори друкуються у публікаціях Академії, що виступають із доповідями на конференціях Академії і що допомагають у повсякденній праці.

Наталя Дмитрівна Полонська-Василенко, дійсний член УВАН, тісно співпрацює з Академією в США. Тому ніяк не стоїть на перешкоді океан, що лежить між Нью Йорком і Наталею Дмитрівною, яка, як відомо, живе в Німеччині. В 1955 році Академія видала працю професора-доктора Полонської Василенко: „Заселення Південної України“, написаної на підставі матеріалів, зібраних протягом понад тридцяти років праці в архівах. Книжка викликала великий інтерес в істориків, що вивчають історію Східної Європи.

Академія урочисто відзначила 70-річчя Н. Д. Полонської-Василенко. Доповідь про неї зробив історик О. Оглоблин, який сказав:

„Проф. Н. Д. Полонська-Василенко в українській історіографії належить до учених, що ведуть початок від В. Антоновича. Великий вплив на неї зробив В. Липинський і тепер вона є репрезентанткою державницької школи, яку він започаткував. В її особі тепер українська наука має не тільки значного історика-дослідника, професора, популяризатора, але й героїчну жінку, яка незламно стоїть на позиціях української історичної науки.“

Наталя Дмитрівна підтримує зв'язок із УВАН у США і тепер готує матеріали до Збірника

пам'яті першого Президента УВАН у США, М. О. Ветухова.

В Академії є ще одна вчена Наталя. Дійсний член УВАН у США, **Наталя Тихонівна Осадча-Яната** невтомно обробляє свої матеріали про лікарські рослини на Україні, а також працює над усталенням українських назов рослин. Кілька її статей надруковано в амери-

контрольної комісії, очолює підготовку до товариських зустрічей, збирає пожертви на допомогу українським ученим старшого віку в Європі.

В науковому журналі, що видає Академія англійською мовою — „Анали УВАН у США“, були дві статті члена-кореспондента УВАН у США, археолога **Ніли Леонівни**

Група жінок, членів і співробітниць УВАН: Зліва: пп. Гуменна, Решетар, д-р Зофійовська, Осадча-Яната, Дражевська, Павловська, д-р Синявська.

The Ukrainian Free Academy of Arts and Sciences in New York celebrated its 10th anniversary. We present the women scientist members and correspondents of this Academy.

канських наукових журналах і в українській пресі. Ряд її праць, готових до друку, зберігаються в Академії і будуть видані при першій можливості.

Н. Т. Осадча-Яната неодноразово виступала з доповідями на наукових конференціях УВАН у США, зокрема робила цікаву доповідь „Михайло Максимович, як природник“. З її доповіді я вперше дізналась, що цей відомий український історик і один із перших етнографів, що на початку минулого століття публікував українські народні пісні, а всього має понад 150 праць з українознавства, був одночасно ботаніком і опублікував 105 праць із природознавства.

Н. Т. Осадча-Яната бере активну участь у повсякденній праці Академії, уже багато років є членом

Кордиш-Головко. Одна з них присвячена розглядові ткацтва праісторичної Трипільської Культури на Україні. Друга — описує оселі на Україні за тих же праісторичних часів. Ніла Леонівна тісно співпрацює з американськими археологами і тепер є головою Археологічного Товариства Штату Міннесоти. Вона провадить там організаційну роботу і головує на зборах Товариства. Ніла Леонівна неодноразово робила доповіді на американських наукових з'їздах, зокрема на теми Трипільської Культури на Україні. Одна з її доповідей в Академії була — „Питання матриархату по матеріалах етнографії та археології“.

Любов Арнольдівна Марголіна-Ганзен, член-кореспондент УВАН у США, з головою занурена у

свою експериментальну працю. Вона є науковим співробітником сільсько-господарської дослідної станції в штаті Меріленд. Любов Арнольдівна має десятки наукових публікацій, виступає з доповідями на американських наукових з'їздах. Член Вашингтонської групи УВАН у США, вона час-від-часу приїздить до Нью-Йорку і нерідко виступала з науковими доповідями на теми своєї праці — вивчення шкіри й хутра кіз та овець.

Тісно співпрацює з Академією **Ольга Олександрівна Павловська**, яка уже понад десять років має посаду наукової асистентки в Лабораторії Генетики Колумбійського Університету, що її очолює вчений світової слави, Теодосій Добжанський. Ім'я Павловської стоїть уже більше як на десяткові наукових праць, що вийшли з лабораторії. В 1958 році О. О. Павловська брала участь у Міжнародному Генетичному З'їзді у Монреалі, де була співавтором наукової доповіді.

На науковій конференції Академії робила доповідь доктор **Ніна Антонівна Синявська** — про наслідки своєї експериментальної праці хеміка в Колумбійському Університеті. Доктор Синявська є членом кількох американських наукових товариств і робила доповіді на з'їздах Американського Наукового Товариства і на з'їзді Американського Товариства Жінок-Хеміків. Ніна Антоновна неперевірена у збиранні пожег для українських науковців в Європі та в улаштуванні товариських зустрічей в Академії. До того має славу найелегантнішої пані серед українських учених жінок.

На конференціях Академії були доповіді **Тетяни Іванівської** — наприклад, про періодизацію скитського мистецтва, **Олени Василевої** — про з'їзди викладачів мов у високих школах Америки й Канади, в яких вона брала участь. В „Аналах“ була стаття ботаніка **Клавдії Сандул** про наслідки її експериментальної праці. **Ганна Кобринська** описувала архів Катрі Гриневичевої і складала бібліографію її творів.

Наталя Холодна-Ливицька багато допомогла Академії у редакторській і коректорській праці, зокре-

ма була членом редколегії книги: **Симон Петлюра**, „Статті, листи, документи“. **Тетяна Смирєнко-Чала** зробила ряд перекладів наукових праць з української на англійську мову. **Докія Гуменна** каже, що вона не є науковцем, але її інтереси письменницькі широкі й Гуменна відвідує конференції Академії, присвячені історії, археології, літературі. Повість Гуменної „Мана“ була надрукована в Літературно-Науковому Збірнику Академії і вийшла окремою книжкою. **Оксана Лятуринська** передала Академії колекцію своїх писанок.

Останніми роками почала приходити до Академії молода генерація — студентки і випускники американських університетів. **Мирослава Томоруг** робила доповідь на конференції Академії про українську літературу в Чехо-Словач-

чині в 1945-48 роках. **Ольга Дигдалевич** доповідала про свої враження з поїздки до СРСР. **Ярослава Ковалюк** зробила переклад наукової статті з української на англійську мову. На конференціях Академії буває багато гарних дівчат і є надія, що вони прийдуть до співпраці з Академією і замінять жінок із старшої генерації, що були досить активні в Академії і спричинились до її здобутків за десять років. Як відомо, вперше в історії української еміграції, протягом майже десяти років виходить періодичне англійське видання з українською тематикою на високому академічному рівні, що знайшло признание серед міжнародних інтелектуальних кіл і багато зробило для ознайомлення світу з українською проблемою.

Любов Дражевська

Ганна Совачева

Ставимо „Голготу“

(Уривок із спогадів)

У моїх спогадах театр „Заграва“ займає особливе місце. П'ять літ я працювала в ньому і роки ці буду вважати чимсь особливим. Бо всі мої мрії студентських років про орден „лицарів мистецтва“ неначе здійснилися тут, у цьому гурті. І хоча мені було 55 літ, то я так само, як усі вони, значно молодші від мене, вкладали в цей театр усю свою душу, всі сили й енергію й вірила, що роблю так, як треба робити. Існування „Заграви“ — це був п'ятирічний хрестоносний похід за право українського театрального мистецтва на свободний розвиток. Похід мало ким оцінений і підтриманий. А „загравісти“ жили тільки ідеєю — показати громадянству справжній культурний змаг. Бо ж не для гарних очей свого режисера Блавацького й не для власних перспектив переживали вони мовчки всі невгоди, скажену часом працю, наклепи інших театрів, переслідування польської влади й інше.

Коли я приїхала 18. вересня 1934 р. до Сколього, де була тоді „Заграва“, склад її був малий. Тут працювали з жінок — Степова, Лужницька, Сердюкова, Істоміна,

а з чоловіків, окрім згаданого вже режисера Блавацького — Боровик, Паздрій, Радванський, Романчак, Сердюк, Данилко, Зелез і Маруненко. Атмосфера була приємна, товариська і я відразу включилася в неї.

Репертуар „Заграви“ в 1935 р. складався, окрім старих п'єс, із „Святого Полум'я“, „Гриця“, „Спекулянтів славою“, „Ой, Морозе, Морозенку“, „Стефка“, „Думи про Нечая“, „Трафіки пані генералової“ і п'єси „Добре пошитий фрак“ у перекладі Блавацького. Театр уже набув певного успіху і наше становище й матеріально покращало, себто старші актори заробляли около 50 дол. місячно. Це не було блискуче, але після біди 1934 р. здавалося нам кроком уперед. Ми бачили в тому наслідки нашої впертої праці.

Під кінець того ж 1935 р. почалась у нас історія з постановкою Голготи. Цій справі хочу присвятити у своїх спогадах трохи більше уваги, бо я певна, що вона почала нову еру в розвитку нашого театру, а „Заграви“ зокрема. Під

час перебування „Заграви“ в Перемишлі Блавацький довідався, що в одного польського актора в Тернополі є п'єса „Голгота“ в польській мові, начебто зроблена на зразок постановок цієї п'єси в Оберамергау. Актор цей згідний був цей текст продати та жадав добрих грошей.

Що робити? Грошей на оплату гонорарів ми не мали, бо всі переклади п'єс робили дотепер Блавацький, д-р Лужницький і я і за це ніяких грошей не вимагали. Та по деяких заходах Католицький Союз обіцяв призначити на цю постановку 750 дол., а Преосвященний Коциловський велів вручити Блавацькому 500 зол. на поїздку до Тернополя та вступні витрати. Блавацький поїхав і після довгих розмов і торгів видобув п'єсу, домовившись на 10% від вечірньої каси бруто. Обіцяна допомога від Католицького Союзу додала нам певності, а крамниця Бориса в Перемишлі відкрила нам кредит на матеріяли для костюмів. Робота закипіла. Не ставало акторів для постановки, мусіли прийняти одного з трупи Яреми Стадника, що вже давно бажав перейти до нас. Весь склад театру, навіть оркестра й робітники включились у підготовку.

Як сказано, всі кинулись із запалом до роботи. Кричала тільки Ніна Лужницька, яка в тому часі була касієром театру. З переляком вона слідувала за ростом нашого боргу у Бориса, але обіцяна допомога від Католицького Союзу її трохи заспокоювала. Якби вона знала була, що це тільки обіцянкою й зостанеться! Цієї допомоги ми не отримали і весь затягнений борг мусіли покрити з власної каси. Але й те добре, що воно тоді нам піддало певності й ми без вагання взяли за діло.

Щоб заощадити витрат на постановку ми вирішили були пошити всі костюми власними силами; так само зробити й реквізит. Чекали тільки на переклад п'єси, що його робив д-р Лужницький та на велику гардеробу, де ми могли мати досить вільного місця, щоб розложити роботу. Праця почалась у Снятині. Всі жінки й чоловіки сходились о год. 8 ранку і працювали до початку вечірньої вистави. За контрамарки випози-

чили ми кілька машин до шиття. Ніхто не виходив на обід, а ладили тут щонебудь, варили чай на малій залізній пічці. Працювали всі у важно й не нарікали, а тільки деколи чувся розпучливий вигук:

— Боже мій, пошила на виворіть!..

Та в висліді все було готове на час. Тільки по такій напруженій праці всі ми були вичерпані. А тим часом збирались світліни постановки з Оберамергау, читались розвідки про Юду і тогочасні звичаї, відбувалися проби і т. д.

Та от настав день прем'єри. Це було в Коломиї на весні 1936 р. Новенькі костюми, розвішані ще зрання на кілках. Усі хвилюються, чи все в порядку, чи вдасться характеристизація, чи не підведе гурт... Вдарив гонг і дехто мимоволі перехрестився: наша дитина, яку ми так вихухали, піде у світ! А ми, що не мали виходу, прислухались, що діється на сцені і як реагує публіка. Та от підходить момент в'їзду Христа і гурт починає „Осанна! Осанна!“, а з балькону починають сипатися квіти. Це проліски (була рання весна) вкрили цілу сцену. Завіса паде, а учасники дії сходяться глибоко зворушені до гардероби. В жінок сльози в очах. Стискають собі руки, обіймаються і ніхто вже не згадує своєї перетоми, ані хвилювання, ані дрібних непорозумін і сварок, які спалахували під час гарячкового настрою підготовки. А публіка й не помітила, що тисячний натовп складався з кількох лиш осіб нашого гурту, а Христос не сидів на осяті, а плавно посувався в глибині сцени поміж уміло розставленим гуртом.

„Голгота“ була першою релігійною постановкою на українській сцені і затвердила вже мистецьке обличчя „Заграви“. Але всю мистецьку вартість її я зрозуміла щойно пізніше, коли побачила її на сцені Театру Різноманітностей у Львові. При гарному освітленні це було таке чарівне, так потрясало, що гордоші розпирали мої груди на думку, що мандрівний український театр спромігся на щось подібного та що в цьому є й частинка моєї праці.

Оттакі моменти, як прем'єра „Голготи“, не забуваються. Вони

зв'язують міцно всіх учасників на життя й смерть, надають їм сили жити й боротися далі, а й кріплять їх у різних турботах старости.

Що дала ця постановка акторам, театрові й глядачеві? Перші переконалися, що можна чесною працею й поважною п'єсою здобути успіх. Навіть ті, що мірилом успіху п'єси вважали касу, мусіли замовкнути, бо вистава принесла прибутки. Театр набув досвіду, що власними силами можна відважитись і на нову, більш коштовну виставу, коли в ньому працює відданий гурт людей. Публіка, що заповнювала залі вщерть, почала розуміти, що театр — це не тільки забава, а актори — це не скоморохи, призначені для її розваги.

Та щоб дати повну картину усього, мушу розказати ще один епізод, що дуже добре віддає середовище, в якому діяв наш театр. На виставі одна пані стала нарікати, що все дуже нецікаве, бо „немає нічого нового“.

— А чого ж ви сподівались? — запитала моя знайома, що сиділа поруч.

— Все це я знаю з Євангелії... Тепер Його видасть Юда, а потім будуть судити...

— Та ж на афіші написано „Муки і смерть Ісуса Христа“. Хіба думали ви, що п'єса змінить для вас хід Євангелії?

— Ні, але коли знаєш усе наперед, то нудно!

— Ну, то йдіть спати й не заважайте іншим сприймати п'єсу, — відповіла моя знайома.

НА ТЕРЕНІ СУА

Дня 3. квітня — остання лекція Виховного Семинара СУА у Філадельфії.

Дня 3. квітня — дитяча зустріч із програмою — 43 Відділ СУА у Філадельфії.

Дня 7. квітня — товариська зустріч учасниць Виховного Семинара у Філадельфії.

Дня 10. квітня — передсвяточний базар — 22 Відділ СУА у Шикагу.

Дня 23. квітня — „Великдень між нами“ — 22 Відділ СУА у Шикагу.

**ВСТУПАЙТЕ
В ЧЛЕНКИ-ПРИХИЛЬНИЦІ
СФУЖО!**

Матері пишуть нам...

ЧИ ДІЙСНО ТРЕБА ІЗОЛЮВАТИСЬ?

Читаючи завваження деяких матерей у Нашому Житті про обмеження приятелювання наших дітей із дітьми нашої країни поселення, хочу висказати й свою думку з того приводу. Можу обгрунтувати її спостереженнями із своєї власної родини.

У мене двоє дітей — дочка, що закінчує університет і син, що ходить до середньої школи. Я не боронила їм приятелювати з товаришами-американцями та й трудно, коли живемо в цьому оточенні й у школі не завжди мали вони товаришів-українців. Тому я пильно приглядалась до їх приятелів, запрошувала до себе, а й мої діти часто в них бували. Якщо вони в мене, тоді я частувала їх обідом чи іншою перекускою, залежно від часу відвідин. У нас готуються страви по-старокраєвому, бо моя мама американського варення не знає. Тому американські товариші моїх дітей уже привикли до нашої кухні і знають, що борщ та ще й із сметанкою, вареники з сиром, голубці — це українські страви. Що не дам з'їсти, все їм смакує. Вони знають, що наша родина українська і що в нас вдома зберігаються строго всі звичаї.

Та річ не тільки у стравах. У розмові з ними нерозв'язують питання з української історії чи культури. Доня часто дискутує з товаришкою, особливо на тему освітлення нашої історії чужинцями й москалями. На допомогу є в нашій хаті різна література, клясична, політична й економічна українською й англійською мовами. Нероз були випадки, коли доня в університеті вносила поправки в лекцію професора щодо території приналежності до Росії чи щось подібного. Це обов'язало зацікавлення й у її товаришок і вони нероз продовжували цю тему у нас, вдома. Із нашими дітьми часто ходять на наші академії й концерти.

Хочу навести один факт, який і для мене був приємною несподіванкою. Товаришка моєї доні по-

прохала дозволу взяти в неї український стрій до школи, в якій вона вчить. У них були сходи РТА (батьків і вчителів) після Різдва і вчителі ділились враженнями з проведених свят. І ось товаришка доні розказала їм про український Свят-Вечір, його традицію, страви і звичаї і продемонструвала на собі український стрій. Те саме повторила вона дітям у клясі.

Отже як бачимо, від цього приятелювання мої діти не втратили своїх національних рис, а навпаки — передали ще іншим зрозуміння й подив для нашої народної культури.

Правда, мушу додати, що за зайняттями своїх дітей я пильно слідкую, не зважаючи на те, що працюю заробітково. Різниця в віці немає, чи дитині 12, чи 20 років. Мій син ходить до школи українознавства, крім того вчиться музики, збирає моделі літаків, кораблів тощо. Його час так розчислений, що він не має часу бігати по вулиці без діла, за вийнятком 2 годин відпочинку після школи, які використовує на свої замишування. Доня позаминулого року, коли мала трохи більше часу, вела дитячий садок і другу длясу в українській парафіяльній школі.

Тому я зовсім не боюсь, що діти могли б забути рідну мову і звичаї, коли дотримувати їх удома. Ми не втримаємо нашої молоді від асиміляції, не дбаючи про плекання українських традицій, не маючи в хаті нічого українського (книжки, вишивки чи писанки), не маючи часу за роботою говорити з власними дітьми на різні теми, а в тому й про українські проблеми, пов'язуючи їх із теперішньою дійсністю, близькою молоді.

В родині, де батькам залежить на тому, діти не загубляться в чужому оточенні, навпаки, вони будуть усюди називатись українцями і не будуть змінювати своїх імен і прізвищ на чужі. Як приклад ставлю тут народжену паню Марусю Бек, яка є головою Міської Ра-

Успіхи жінок

Ще свіжо нам в пам'яті усім невдача ШВАЙЦАРОК. Знов загальне голосування принесло їм поразку, бо волею швайцарців-чоловіків заперечено їм цього права. День 1. лютого став загальною маніфестацією швайцарок, що протестували й домагались.

Але в цій боротьбі вже можна занотувати один великий успіх. Три кантони — Во, Нюшатель і Женева — признали це своїм жінкам. І тому швайцарські часописи вмістили велику світлину президента Птіп'ера, як він разом із дружиною приступає до урни, щоб голосувати. Вперше в історії цієї країни!

А видатна швайцарська правничка д-р Гертруда Гайнцельман (вона ж голова Швайцарського Союзу для Прав Жінки) видала брошуру, в якій вказує на непорозуміння й плутанину, що їх спричинює така ситуація. Адже в тій же країні частина жінок є повноправними громадянками, а друга ні!

Уродинний День МАРУСІ БЕК був у Дітроїті днем великого свята. Вона бо народилась у переступному році й через те обходить свої уродини тільки що чотири роки. Тому день 29. лютого 1960 мейор міста проголосив „днем Марусі Бек“, а Злучений Жін. Гром. Комітет, до якого увійшли також представниці українських жіночих організацій, влаштував того дня в аудиторії Міської Ради Зустріч із відкриттям її портрету кисти Михайла Дмитренка. Бюро і коридори перед бюро Президента міста тонули в китицях квітів.

Зворушливе також те, що 32 нац. групи Дітроїту злучились, щоб вшанувати Марусю Бек бенкетом в залах Інтернац. Інституту. Кожна з тих груп взяла участь у програмі або зложила свої подарунки. Настрій цієї зустрічі передав те, що не було сказане словами: подив для шляху цієї жінки, що як усі тут присутні, ще пам'ятала країну своїх батьків.

Українське жіноцтво завдячує їй уфундування першої жіночої літературної нагороди.

ди м. Дітроїту. Як бачимо, їй не пошкодило її українське походження зайняти таке високе становище. Валентина Ермоленко

Перо Союзянки

Про винаходи

Живемо в добі винаходів. Кожна країна змагає до чогось нового. Тут видумують ракети й атоми, а там нові моделі авт чи літаків. Усюди змагають вперед. Чи можна дивуватись, що воно й мене заразило?

Почалось воно від сторінки приписів у „Нашому Житті“. Мій чоловік її не признає, себто мовчки „перескакує“ її, коли держить журнал у руках. А цим разом не витримав і щось пробурчав про те, що це „зменшує“ вартість усього матеріалу...

Мене це зачепило. Невже куховарення це таке згідне заняття? А потім — для мене це справа особливої ваги. Із тим зв'язані всякі мої сподівання. А він — „зменшує“ вартість... Тому я зараз зареагувала.

— Як ти не цікавишся кулінарними справами, то це не значить, що маєш право „ображати“ наш журнал. До речі: ти таки любиш щось доброго і смачного на столі...

— Так, але навщо цілої сторінки приписів для того? Адже ти й так вариш по-давньому, як ще вдома навчилась!

Мені заціпило. Чи тут варто старатись, видумувати, експериментувати? Адже довгі місяці вже випробовую, уліпшую, комбіную! А він: вариш по-давньому...

— По-давньому? — спитала я протяжно? — А що це було, що ти сьогодні їв на обід?

Мій чоловік підозріло глипнув на мене.

— Власне про те хотів тебе запитати. Певне щось із сторінки в „Нашому Житті“? Бо я не розібрав.

— От, бачиш, ти не розібрав. Але з'їв зі смаком! Навіть хочеш знати, що воно було? А це власне — моя таємниця!

— Таємниця?

— Це — мій винахід. Адже кожен тепер щось винаходить, експериментує. Один — шрубки, другий — ліки, третій — слова. А я хочу зробити винахід у куховарстві.

Мій чоловік усміхнувся. Він усе ще не розумів справи.

— Що ж ти шукаєш у куховаренні?

— Шукаю... шукаю... о, багато шукаю! Перш усього мушу знайти куховарення такого роду, щоб у якнайкорішому часі зварити й поставити на стіл смачний і поживний обід. А це не так легко, не думай! Треба, щоб був добре зварений, щоб смакував та мав усі потрібні складники. Це одне!

— А друге?

— А друге?... Це власне... моя таємниця... Хочу видумати й випробувати такий обід, щоб його можна зварити лиш раз на тиждень. Це не значить, щоб його підігрівати! А нагодувати людину раз на тиждень так, щоб вона потім цілий тиждень не хотіла їсти. І над цим винаходом тепер працюю.

Мій чоловік засміявся. Враз зморщив брови:

— Воно мені нераз дійсно так здається, що по твоєму обіді я міг би тиждень нічого не їсти. Що це ти сьогодні варила? Це напевне щось із сторінки?

І він підозрілим поглядом окинув сторінку „Що варити й пекти“.

— О, ні! Сторінка дає мені тільки ідеї до того, пташино!

— Рішуче протестую! І проти тих експериментів, і проти пташини! Це ж я вже кріликом став у тебе...

— Яким кріликом? Ти ж завжди будеш моєю любою пташиною, що її стараюсь добре і смачно годувати. А щодо експериментів, то ж мій винахід...

— Про ніякі винаходи не хочу знати! А тепер уже буду читати й цю сторінку „Нашого Життя“, щоб забезпечити себе від твоїх „експериментів“. Тоді хоч знатиму, що даєш на стіл...

І що мені тепер робити? Вже й однієї сторінки не буде в нашому журналі, в яку мій чоловік не всунув би носа!

Мушка

Збірник для дітей
„СРІБНА ЗІРКА“
Коштує 50 ц.
Замовляти в Централі СУА

СОЮЗЯНСЬКА МУЗА

(Виголошене авторкою на Андріївському Вечорі 10 Відділу СУА у Філадельфії)

Зібралася компанія,
Невеличка, але чесна:
І Наталка і Петровська,
Качанівська і Мидловська,
Боднариха і Зеневич,
Костоюкова, Рудакевич,
Чума, Дяків, Коморовська,
Луців, Кравців, Голубовська —
Ліза Чепіль-Шашаровська!

Стали радоньку радити,
Як би легше в світі жити!
Щоб до праці не ходити
І на кухні не варити,
Щоб в житті лиш були рожі
І щоб личко було гоже —
Що робити, милий Боже?

От, вибрали собі Музу:
Записались до Союзу!
Одна пильно головує,
Друга їй секретарює,
Третя знов дурниці пише,
Та від плянів ледве дише,
Інша ходить лиш, співає,
А та гроші все збирає.
Вірте, кожна втіху має!

Тож ти, сестро, не барися!
До Союзу запишися!
Як муж вдає, що він хворий,
Кажи йому: йду на збори!
А як хоче вийти з хати,
Кажи: мушу засідати,
А як їсти хочуть діти,
Кажи батькові пригріти —
Вір, що жити треба вміти!

Оксана Рудакевич

Відділ „Перо Союзянки“ знайшов прихильний відгук серед наших читачок. Подаємо дальші спроби пера членок СУА, що проявляють себе в культ.-освітній праці Відділів. Прохаємо й інших присилати свої реферати, доповіді, сценічні картини, нариси, скечі й вірші. Багато з того можна буде використати в культ.-освітній праці СУА та в нашому журналі.

Жінки літають

Летунські лінії zatrudнюють багато персоналу. І хоч поміж пілотами немає жінок, проте на інших постах їх працює багато. Адже кожен, хто тільки раз летів, згадує з вдячністю „стюардессу“, що влегшувала йому побут на літаку.

Але „стюардессами“, тобто свого роду опікунками пасажирів, жіночий персонал летунства не обмежується. Перш усього зустрічаємо їх при продажі чи резервуванні квитків, при пасажирській службі і врешті — при постачанні доброго й відповідного харчу. В цілому жінки творять четвертину всього летунського персоналу.

Небагато, скажете? Кількість 5,452 працівниць американського летунства може видаватись невеликою. Але коли зважити, що щойно в 1933 р. американські летунські лінії вперше zatrudнили чотири дипломовані доглядачки для опіки над пасажирами, то це поважна кількість. Правда, в часі II світової війни їх число було більше. Тоді жінки працювали, як радисти й інші техніки. Цього вимагала тодішня потреба, коли чоловіки стояли у військовій службі. Та по війні жіночі зайняття утвердили себе в трьох чи чотирьох напрямках.

Доказом цього три жінки, що стоять на передових постах в American Air Lines. Це Сара Стівенс, шеф реклами, Керол О'Браєн, менеджер пасажирського руху, і Мері Еклі, менеджер харчового відділу. Окрім них є ще кілька замінних одиниць. Це Милдред Джексон, яка є шефом нічної служби летунської лінії, Міллі Алфорд, управителька каледжу „стюардес“ у Тексасі й Вірджинія Ворд, відповідальна за всі друковані матеріали летунських ліній. А окрім них ряд інших, що вибились у місцевій службі й завідують бюроами летунської компанії в Нью Йорку, Дітроїті чи Лос Анджелесі.

Їх кар'єра не була пустим звуком. Кожна з них — за винятком харчового менеджера — починала в якомусь відділі від найпростішої служби. Деякі проходили різні відділи, переходили з однієї місцево-

сти до другої, вивчали летунську службу з різного боку. Наприклад Сара Стівенс, яка почала працювати в 1937 р. як урядничка для замовлень квитків, розказує, як часто на початку пасажери відмовлялись від розмови з нею, зазначаючи, що хочуть полагодити це радше з її колегою-мужчиною. Та вона не знеохочувалась. Ввічливо й дотепно переконувала людей, що вона зуміє всьому зарадити і врешті перемагала їх недовіря.

Найлегше кар'єра далась „харчовій“ силі. Маючи за собою вищу освіту в ділянці домашнього господарства й довшу практику в цьому фаху Мері Еклі відразу знайшлась на відповідальному становищі. Однак тут мусіла достосуватись. Ішло про те, щоб при скороченні джетових летах можна приготувати й видати повноцінний обід чи вечерю. Мері Еклі це вда-

лося. Вона засобила летунські стравописи новими стравами і приписами.

І так щораз більше жінок тепер літає в летунських лініях. Каледж у Тексасі вишколює щороку около 750 стюардес у невеликих групах. Їх найбільше потрібно в праці летунських ліній не тільки тому, що вони зростають. А також тому, що серед „стюардес“ високий відсоток тих, що виходять заміж. Виходить, що її опіка у вищих повітряних смугах легше позискує їй серце мужчини, ніж на землі. Чи не дивне це?

А може й перебування в літаку трохи напружує нерви? Бо ж не можна сказати, щоб ця служба була без ризика й не вимагала приємності й відваги. Все це узглядноється при вишколі і тоді вже молода дівчина мусить вказати свою спортову тугість. Все це настроює до неї прихильно кожного пасажира, що радо піддається її лагідній опіці. **Л. Б.**

Наше інтерв'ю

Там, де Великдень ніколи не минає

Якщо доведеться потрапити вам у хату, що не тільки прибрана добірними писанками, але де ними завжди живо цікавляться і цілий рік їх пишуть, то це напевно родина Процаїв у Міннеаполісі — живе вогнище українського народнього мистецтва. Всі її члени в той чи інший спосіб із ним пов'язані, але головним їх речником являється наймолодша дочка п-ні Люба Перчишин.

Є поважні дані підозрівати, що якась мавка — патронка народньої творчости — поселилась в ній. Струнка, з довгими, розколисаними ковтками — до яких збігає високо уложений вінок кіс — які, здається, роздзвонюють повітря кругом неї нечутним, специфічним ритмом. На устах завжди так дуже для неї типова — химерна, чи краще „рахманна“ півусмішка. Куди не йде, щоб не робила — наспівує собі стиха, часом тільки внутрі, а часто, здається, в щось внутрішнє заслухана... Завжди роз'яснена тією погодою людей, що мають

дар згармонізувати життєздібність із романтичним сприйманням життя, що зберегли юну віру в надзвичайне й не віддали проблемам будня центрального місця в своїм житті.

— Що з народнього мистецтва найближче вашому серцю? — питаю.

— Пісня й писанки, — відповідає з теплом в усмішці й ніби виправдується: — Це, мабуть, тому, що я з ними виростала!

Тут слід додати, що безперечно одним із найуспішніших потягнень у житті п-ні Люби це факт народження її в сім'ї, де потреба краси й шляхетности в усьому була поставлена нарівні з потребою щоденного хліба. Її батьки, що самі в ранній молодості приїхали з Батьківщини, зуміли не тільки зберегти живу українську душу, але й передати її тут уже народженим своїм дітям. Атмосфера української духовности стала їм рідним і бажаним середовищем, а не тісними святочними черевиками чи

накинемим а незрозумілим обов'язком.

— Українською піснею мене виховували від першого дня життя, а писанки писала, відколи себе пам'ятаю, — згадує п-ні Люба. — Але щойно підлітком я почула, що мені „рука йде“, себто, що я не тільки опанувала техніку, але дозріла до відчуття „душі“ писанки як окремої істоти. З того часу писанка ніколи не була для мене площею для розписування, а індивідуальністю, яку треба як таку трактувати. І дійсно — скільки ви їх не написали б — годі двічі повторити тотожню!

Як кожна людина з мистецькою „жилкою“, п-ні Люба воліє компонувати взори, ніж механічно відтворювати їх, але робить це з тонким вичуттям законів народнього мистецтва й свідомим бажанням підпорядкуватись їм. Бо ж остаточно кожен стиль створений із тих самих елементів і порушення ритму їх природного взаємовідношення цілковито руйнує його, хоч і елементи остають ненарушені. Мало людей це, на жаль, розуміє.

Хоч талановита й ініціативна, п-ні Люба не зарозуміла. Вона погідно й радо приймає критику та охоче вчиться. Шукає зустрічі з людьми, що можуть їй щось нового дати й заповідливо збирає писані матеріяли й узори, де тільки може їх найти. Її течка з витинками й шкiцями містить у собі вже поважний запас матеріялів, що їх вона збирається колись видати як цілість, щоб другі могли з них користати. Це мав би бути більший альбом писанок і писанкових мотивів із відповідними поясненнями. Кілька років тому вона вже видала кілька аркушів із зображеннями писанок.

Окрім того знані мистці Анастасівський і Антохій уживали Любиних писанок як моделів до деяких своїх великодніх карток.

— Чи є зацікавлення писанкою? — питаю.

— Велике, й то не тільки закупном, але й писанням їх. Сама процедура писання надзвичайно інтригує. Спершу ніхто не хотів вірити, що це ручна робота, а як побачили, що це навіть якась спеціальна техніка, то здивуванню не було границь.

— Хто найбільше писанок купує: свої чи чужинці?

О. Булавицький:

Portrait of Mrs. Luba Perchyshyn, well known Easter egg decorator in Minneapolis, Minn. Portrait by O. Bulavytsky.

— Звичайно, що свої, хоч їх відсотково далеко менше. Люди все ще обмінюються й обдаровуються ними, як колись удома. В більшості однак купують їх для пропагандивних цілей і, обдаровуючи чужинців, пропагують при тім нашу справу. Є люди, що видають на це поважні суми, але й мають видимі успіхи. Напр., директор одного підприємства, що вперше побачив писанки як великодній дарунок, так їх красою та ідеєю захопився, що за рік звелів закупити поважну їх кількість і роздати службовикам фірми з поясненням їх символічного значення й походження. Вміло поінформовані чужинці не тільки зберігають даро-

вані їм писанки, але самі вже потім доповняють свої колекції й розпропагують їх серед своїх друзів...

П-ні Люба й її родина роздають теж велику кількість писанок в інституціях, що займаються українцями, як еміграційний уряд, бібліотека тощо. Бувають теж прикрі випадки, коли ворожі нам нації закуповують писанки й роздаровують їх під іменем свого народнього мистецтва.

— Звичайно буває так, що при певній роботі наші думки обертаються в певному крузі. Про що ви думаєте звичайно при писанні писанок? — не піддаюся.

— Гм... — п-ні Люба перегля-

дається з мамою. — Мама каже, що в таких хвиликах вертається думкою в Батьківщину, до часів, коли її вчили писати, до своєї мами, що її вже немає в живих, і тоді відчуває присутність усього цього дорогого, а втраченого... Я щаслива, що маю її коло себе, але й моя думка звичайно лине також туди, в незнану мені, але дорогу країну моїх предків і колиску всієї цієї подивугідної краси... Відтіля й прилітає до нас оте надхнення...

Цікаве, що оте надхнення є провідним світлом народнього мистця, який діє інтуїтивно й чуттєво, що не гальмуючи його особистої волі й росту, дає йому змогу творити в рямах певного стилю.

— Пишучи, — продовжує п-ні Люба — часто вертаюсь у дитинство й юність, пригадую все, чого мене вчили разом із писанням писанок, перегортаю його в своїй пам'яті й вчуся щораз більше любити й розуміти...

— Значить, писання писанок це у вас не технічна процедура, але обряд?

Винувато посміхаючись, Люба мовчки потакує.

— Так, бо писанка — це символ і разом із тим стежка від серця до серця, від покоління в покоління.

І так, як колись писала Любина баба, так сьогодні пише від раннього дитинства її дочка Наталка. Цікаво, що вагу цього зрозуміло багато чужинецьких організацій, які влаштовують курси писання писанок із метою повернення великоднього настрою й відгрібання людської душі з-під матеріялістичної поволоки, що не принесла щастя ні одиницям, ні світові.

П-ні Люба теж залюбки вишиває — як має час, а його щораз менше й менше. В ранній молодості вона мала щастя бути ученицею Авраменка, людини, що відгребла душу українського танку й полонила нею широкий світ. Танок вона любила й розуміла, навіть сама пізніше провадила танкові курси, але улюблена її форма wypowiedження — це не танок, а пісня. Шкода, що закинула дальшу працю над своїм голосом і обмежилася до участі в хорі. Її сольові виступи були завжди мило вітані публікою.

Бажання перевести писанку в більш тривкий і ужитковий мате-

У ГАРМОНІЙНІЙ СПОЛУЦІ (Пам'яті Стефанії Безкоровайної)

Життя людське, хоч недовге, проте доволі складне. Особливо для поко-

Стефанія Безкоровайна

The late Stefania Bezkorovayna, wife of Ukrainian composer Wasyl Bezkorovayny, also well known for her musical activity in Ukraine.

ління, що прийшло на світ і живе в першій половині ХХ віку, у добі двох

ріал почав у п-ні Люби зворот до кераміки. Вона почала сільничками у формі писанок. Потім прийшли маленькі попелнички у формі постільця, потім манюсенські сільські дівчатка-сільнички, потім талант Люби розгорнувся в більших речах, головню туцувльського стилю. Як велику заслугу треба почислити п-ні Любі те, що вона вперше від тисячів літ оживила т. зв. трипільську кераміку й увела її на ринок. Надхнена з любов'ю виданою книжкою Д. Гуменної „Велике Цабе“, вона створила ряд прекрасних зразків, яких чіткі, визрілі взори, простота й сміливість мазків далася легко примінити до модерного влаштування помешкань і викликала загальне захоплення серед своєї і чужої публіки.

Талант п-ні Люби Перчишин не є проблемою талановитої одиниці й wypowiedження її індивідуальності. Це навіть не є здібність відтворення народнього мистецтва, а дар вичуття й творення його. Уроджена поза океаном, з легким подихом чужого акценту в своїй мові, вона є живим символом палкого українського серця й невмирущого генія українського фолк-льору. **О. Дучимінська**

світових воєн. Складне було воно й для Стефанії Безкоровайної. Але цікаве тим, що серед усяких обставин вона вмiла оживити його своєю невтомною енергією, своїм постійним горінням.

Народилась вона у Баворові в 1900 році у родині Стебницьких. Вчилася у Микулинцях, у Яворові, а потім у Тернополі, де здала семінарійну матуру. У 1920 р. вийшла заміж за композитора Безкоровайного, в якого вчилася гри на скрипці й на фортепіяні. При його боці прожила все своє життя, увінчане талантом і щастям її дітей.

Це є скромні рямці її багатогранного життя. Вона виповнила його вщерть шляхетними поривами. Не знати, котрому з них віддати першенство — чи її замилуванню до музики й театру, чи її живому громадському почуттю? Одне і друге в неї було однаково сильне. Перебуваючи з чоловіком у Золочеві, вона закладає драматичний гурток і в його виставах бере живу участь. Коли її чоловік зорганізував оркестру при Бояні, починають вони готувати „Запорожця за Дунаєм“ і „Наталку Полтавку“ та різні тоді актуальні оперети. Цю оживлену діяльність перервало передчасне спенсіонування чоловіка. Родина переїздить до Тернополя, а потім до Львова. Тут застала її друга світова війна і примусова наша мандрівка, що запровадила її до Америки.

А її громадський шлях? Ще дівчиною працювала вона над освідмленням сільських дівчат, що їх учила вишивати. У Тернополі була активною членкою Союзу Українок і здобула собі настільки довір'я, що незабаром стала головою Філії. Цю працю продовжує потім під час поновного побуту в Тернополі. Війна перервала це, але вже в новому світі скоро трапилась нагода використати цей досвід. Як людина з живими товариськими прикметами вона позискала симпатії членства в США, працюючи в 49 Відділі в Бофало. Розуміючи великі потреби залишенців, вона заснувала Допомогову Секцію при Філії УККА, яка невтомно збирає гроші й одяг і висилає це до Німеччини й Австрії.

Я не була довго знайома з Покійною. Вперше стрінулась я з нею у Львові в 1943 р., коли то в Великому Театрі під керівництвом Блавацького ішли такі цікаві п'єси. Нам, приїзжним із провінції нераз не можна було дістати квитків, а пані Стефа, що працювала тоді в касі театру, все вмiла

Великодні програма у Лорейні

Підготовлюючи програму для ширших сходин, (а відбуваються вони у нас кожного місяця за винятком літніх ферій), Управа 69 Відділу завжди старається, щоб тема до них була пов'язана з якоюсь історичною подією, чи святом у даному місяці. Тому то останні ширші сходини перед святом Воскресення Христового підготовано під кличем „Великдень вдома“.

Кожна членка Управи і багато з-поза Управи, взяла участь у підготовці до цих сходин.

Культ.-освітня референтка зладила й відчитала вичерпний реферат на тему: „Великодні звичаї на Україні“. Членки хору підготували і вивели під час сходин декілька гагілок. Інші членки зайнялися печенням Великоднього печи-

ще щось вишукати для „тих, що люблять мистецтво“, як говорила. Удруге я стрінула її вже в Бофало у 1952 р. з нагоди роковин Маркіяна Шашкевича. Тоді то я почула одинокий раз в її виконанні „Цвітка дрібная“, що мене так глибоко зворушило. Супроводив на фортепіані її чоловік.

Потім ми зустрічались із нею на сходинах СУА. Я подивляла її вміння обходитися з людьми, її багатий досвід в улаштуванні імпрез, її розуміння людських потреб і нещастя. Із цих коротких зустрічей я дізналась багато про її минуле.

Здоров'я її надщерблювалось. Близькість озера, вогкість у повітрі від'ємно діяли на її стан. Була примушена відійти від активної праці. Та хоч перебувала більше вдома, дальше інтересувалась громадським життям. Ще час до часу стрічали ми її на різних імпрезах та на ювілейному святі чоловіка. Торік, хоч вже з дуже слабким здоров'ям, приїхала на в'їзд УСС-ів до Канади.

Коли долетіла на другий беріг Америки вістка про її смерть, я з болем сприйняла її. Згасло життя, виповнене щирсть любов'ю до своєї громади і замилюванням до мистецтва. Рідко можна було це так гармонійно сполучити, як в її особі. Нехай цих кілька моїх слів ляжуть скромною китичкою на її могилу.

Марія Левицька

ва, а найбільш почесна роля припала паням П. Черкас і М. Гаркач, бо вони приготували Великодній кошик, який стояв гордо на самій середині стола, застеленого сніжно-білою скатерттю і так нагадував нам ті Великодні кошики, що стояли у нас вдома довгими рядами на церковному подвір'ї, а Отець Духовний по закінченні Великодньої Утрени кропив їх свяченою водою під звуки дзвонів і радісного співу „Христос Воскрес“!

З кошика розносилися по цій залі такі приманчиві запахи, що

членки нетерпеливо ждали закінчення ділової частини сходин, і потайки час від часу ковтали слинку. Не можна було й дивуватися, бо що за смачні Божі дари визирали з кошика! Кругла, гарно зарум'янена паска з хрестами і косичкою, майстерно виробленою з тіста, пишталася на самій середині кошика. Біля неї притулилася грудочка свіжого несоленого масла і білий солений сир, вироблений у кружальце і помазаний зверху жовтком, дальше яйця, писанки, кусник шинки і скручена в кільце часникова ковбаса і нічим не заступний свіжий хрін із зеленою гичкою. Усе те, прикрашене зеленими гілочками, які мали імітувати наш зелений барвінок. З браку місця у кошику не було покласти сирної паски, але замість неї у суцільстві кошика лежав на полумиску, наїживши свої мигдалеві кільці і вибалушивши родзинкові очі, великий солодкий сирний їжачок, роботи пані Д. Микити.

Членки попиваючи чайок і заїдаючи солодке, хвалили, критику-

вали, обмінювалися приписами і надзвичайно мило провели вечір. Усе, що було в кошику розділено на рівні частини, щоб кожна членка могла усього покуштувати. Не було урятувати випозиченої тільки на показ часникової ковбаси і тому пані Дейчаківська мусіла ще раз приготувати собі її на свята. Заінтересовані приписом на Великодню паску були дуже розчаровані, коли дізналися, що пані Гаркач пече паску зовсім без припису, „так на око“.

Пізним вечером закінчилися сходини і хоч досить трудно вложили ми у підготовку — всі були дуже вдоволені. Одні пригадали собі, як то вони рік-річно приготували Великодній кошик вдома і обіщували собі не кидати цього гарного звичаю і тут у своїй прибраній батьківщині, а другі, які родилися і росли там, де збереження гарних прадідівських традицій уважалося за державний злочин мали нагоду побачити вперше „Великодній кошик“.

Лідія Яців
прес. реф.

НОВІ ВИДАННЯ

Пластове Філателістичне Бюро видало торік серію пластових марок „Україна в писанках“. Зібравши на одному аркуші 45 зразків писанок з різних околиць України, дало воно найкращий, тепер доступний перегляд українських писанок. Рисунки виконані чітко, кольори віддані дбайливо.

Тло марки виконав спільне для всіх купюр мист. М. Левицький, а зразки писанкових узорів зібрав і впорядкував о. Я. Еліїв. Розподіл кольорів і друк виконав З. Еліїв.

Видання виконане з великою увагою, як до типу писанки, так і до її етнографічного значення. Писанки розложені на аркуші так, як околиці, з яких вони походять — на мапі України. Окрім територіального означення їх є також подана — місцева їх назва. Для кожного, що хоче вивчати український писанковий орнамент — це дуже цінний дороговказ, дарма, що не має прикмет підручника чи наукової праці. Зате впроваджує нашу молодь у розуміння писанки

Посмертна згадка

Дітройт, Миш.

З сумом подаємо до відома, що 11. лютого упокоїлась наша дорога членка **Анна Любінська** по короткій недузї. Народилась у 1903 році в с. Кузівка, пов. Бережани, в родині Галасів і прибула до ЗДА в 1926 р. Повдовіла у 1942 р. Полишила в смутку двох синів, Михайла і Павла, дві невістки і двох унуків, одну сестру тут, а другу на рідних землях. Похорон відбувся дня 15. лютого з парафії св. Івана Хрестителя. Членки 23 Відділу провозжали Покійну численно в останню дорогу. Рівнож брали в похороні участь членки Укр. Зол. Хреста, до якого Покійна теж належала.

Спи, дорога Союзянку, нехай прибрана земля буде Тобі легкою!

*

Ділимось сумною вісткою з членством СУА, що дня 13. лютого відійшла на вічний спочинок членка 23 Відділу **Ксеня Кміцінська**, родом Пшонка. Походила з с. Танасіївка, пов. Тернопіль, а до Америки прибула в 1910 р. Одружившись з Іваном Кміцінським, вона повдовіла, а тепер залишила в смутку дві дочки, Євгенію й Анну. Сина Володимира втратила у II-ій світовій війні. Покійна була довголітною нашою членкою і все працювала в комітеті підприємств. Була дуже жертвенна, як на релігійні, так і народні цілі. Дня 18-го лютого членки з відзнаками відправили Покійну на місце вічного спочинку. У похороннім заведенні попрощала Її в останню дорогу почесна членка п-ні М. Ясінська українською мовою, а містоголова п-ні Честух англ. мовою.

Спи спокійно, дорога Союзянку, нехай прибрана земля буде Тобі легкою!

*

Із смутком подаємо до відома,

і привчає її розрізнявати її клясичні зразки.

Пластове Філателістичне Бюро заповідає серію типів народньої ноші. Якщо вони будуть видані в подібний спосіб, то можна б що думку широко повітати. Л. Б.

НЕ ЗАБУВАЙТЕ ПРО КОНГРЕС В ІСТАМБУЛІ!

Недавно тому 43 Відділ у Філадельфії і 68 Відділ у Сиракузах зложили по 50 дол. на кошти дороги делегатки до Істамбулу. Це доказ великого зрозуміння того, що Союз Українок Америки має сповнити у вільному світі — ширення інформації про Україну.

Тому пригадуємо ще раз Відділам СУА, що реченець Конгресу вже недалекий! Від їх готовости й пожертв буде залежати, чи вишлемо цього року делегатку на Конгрес Міжнародної Жіночої Ради!

Екзекутива СУА

що дня 19. лютого упокоїлась по короткій недузї **Анна Животко**, родом Мацик, проживши 65 літ. Похорон відбувся дня 24. лютого з церкви св. Івана Хрестителя. Покійна походила з Чехословаччини, але вийшовши заміж за українця, стала членкою нашого Відділу і виховала дітей в українському дусі. Була тихої вдачі й дуже обов'язкова. Полишила в глибокому смутку сина Андрея, дочку Марію й одного внука.

В останню дорогу провели її численно членки 23 Відділу з відзнаками. Нехай прибрана американська земля буде їй пером!

Ксеня Палер, секретарка

ПЕРЕДПЛАТИ ДЛЯ ЗАЛИШЕНЦІВ

На наш заклик у справі фундування передплат для сестер-залишенок відгукнулись Відділи й окремі особи. Цей гарний почин дозволив уфундувати цілий ряд передплат для них.

43 Відділ СУА у Філадельфії — 2 передплати для Німеччини, одну для Австрії.

68 Відділ СУА у Сиракузах — 2 передплати для Німеччини, одну для Австрії.

п-ні д-р Домна Ясінчук, Ст. Луїс —

4 передплати, по одній для Франції, Бельгії, Англії й Швайцарії.

п-ні **Марія Гарбуз**, Філадельфія — 1 передплату для захисту старих в Аббондані, Франція.

п-ні **Марія Романенчук**, Філадельфія — 1 передплату для Німеччини.

п-ні **Олена Курило**, Смоки Лейк — 1 передплату для Німеччини.

ОДЯГОВІ ПОСИЛКИ

Із звітів на річних зборах довідуємось, що багато наших Відділів вислало в 1959 р. одягові посилки до Польщі й Югославії. Потребу одягу відчують також залишенці в Австрії. А що тепер там розбудовуються навчальні станиці, радимо й туди спрямовувати посилки. Адресу можна одержати в Централі.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Замість квітів на панахиді по сл. п. 500 жінках-героїнях складаємо 10 дол. на Фонд П'ятсот.

65 Відділ СУА
у Нью Бронсвик, Н. Дж.

Ч А С Т О Г Р О Ш І !

Вирівнуйте передплату!

У змагу за Наше Життя

Коли придбаєте п'ять нових читачок і пришлете їх річну передплату, тоді адміністрація журналу признає Вам даром одну передплату, або книжки вартости 5 дол. із видань СУА.

Придбали нових передплатниць в часі від 3.—28. березня 1960:

Іванна Бенцаль, Нью Йорк	1	Євгенія Леськів, Ньюарк	1
Марія Харина, Філадельфія	1	Софія Ліщинська, Торонто	6
Галина Чехут, Омага	1	Марія Матвійків, Вилмінгтон	1
Анна Чорній, Балтимор	2	Євгенія Москалюк, Дітройт	1
Ірина Дяків, Філадельфія	1	Ніна Самокишин, Трентон	2
Євгенія Дубас, Клівленд	1	Тетяна Шутер, Рочестер	1
Юлія Гробельська, Судбурі	1	Анна Тимків, Філадельфія	1
Дарія Гузар, Никсон	3	Олена Залізник, Монройл	2
Олена Дурило, Смоки Лейк	1		
Стефанія Карапінка, Ірвінгтон	6		

Адміністрація Нашого Життя

НАШЕ ЖИТТЯ — КВІТЕНЬ, 1960

Олена Залізняк

Христос Воскрес!

Весняним леготом пролине цей радісний привіт серед свіжої зелені й квіту — оселями, полями й лісами. Голосними дзвонами відіб'ється з храмів великих міст та пронесеться над пишними будівлями багатих дільниць, бездушними фабричними спорудами і вбогими хатами вузьких завулків.

У цілому християнському світі, по всіх країнах різних континентів, різними мовами різних народів, в один час, в один день лунатиме радісна й велична вістка про Воскресення Христове!

І українське „Христос Воскрес!“ — слова радості й надії пролинуть також у той день у країнах вільного світу, куди доля закинула українську людину. В усіх українських церквах, родинях, гуртах, громадах, організаціях — ті самі прастарі традиції, ті самі прадідні Великодні звичаї, що довгими століттями поставали і дбайливо зберігались як скарби, як святість! Вони мають свою глибоку вимову й велику об'єднуючу силу.

У творенні тих звичаїв, неписаних законів — чималий вклад української жінки, що багатство своєї душі, глибоку віру, мораль і розуміння добра й краси, із спонуки власного відчуття, передавала словом нар. пісні й переказу, глибокою символікою Великодніх хрещатих пасок, гагілок, писанок, мовою визерунків орнаменту, гармонією барв і ліній вишиваних і тканих узорів.

Покидаючи рідний край, по волі чи поневолі, в мирний час чи у воєнній завірюсі — єдиним майном, що могла вона врятувати, взяти з собою, були ті прадідні звичаї, з набожністю зберігані в душі. Тому тут на чужині, давно ще, чи тепер

спинившись, серед гущі суворих фабрик чи в пустелях первісних лісів, українська жінка не станула перед душевною пусткою, а силою рідних традицій вичарувала подих рідної землі у найближчому гурті, а в країнах поселення здобуває признання і пошану для високої якості народньої української культури.

А як в Україні, на рідних землях? По всій Україні, де з особливим благоговінням і побожністю стрічали день Христового Воскресення, не грають тепер церковні дзвони, не лунає воскресна пісня, не веселиться молодь, виводячи гагілки, любуючись барвними писанками, не знає родинної радості за спільним Великоднім столом. З безпощадністю московсько-більшевицької безсердечності нівечиться всі зовнішні видимі позначки релігійного відчуження, з наругою топчеться святість віри й людської гідності.

І тому українська жінка, повернута в безвольну кріпачку і на рідній землі і в нетрях Сибіру та пустелях Казахстану, не має права врочисто зустрічати Воскресний День. Українська мати, позбавлена безпосереднього впливу на рідних дітей, хіба нишком навчає їх Божої правди або мовчазно, на самоті, заховавши свою віру у найглибшій тайниці своєї душі — жде. З упертою надією жде на Воскресення.

І вірить вона, що українськими обніжками, межами невидимо ходить Скорбна Мати, Та, що наказувала учням Свого Сина шукати Його в Україні; широкі поля українські, хоч і колгоспні вони тепер, встеляють Йй дорогу, квітами, вкляються колосочками, благають:

„Побудь, побудь між нами! Заступися у Твого Воскреслого Сина, щоб освободив, звільнив Україну з чужої неволі!“

І так у Великодні дні наші душки линутимуть на рідні землі й у безвісті заслання та в глибокій пошані кланятимуться тіням замучених і терпінню живих. Та більшої допомоги їм дати не можемо. Навіть листи наші — ради їх безпеки — короткі й сухі, без слів розради й співчуття.

А виявом нашого зрозуміння й пошани для них та виявом нашого обов'язку супроти Батьківщини мусить бути наша наполеглива праця в усіх ділянках громадського життя у вільному світі. І давноі новоприбулі імігранти та народжені вже поза межами України, старі й молоді, з вищою освітою й ті, що їм не пощастило здобути освіти, можуть знайти своє місце, бо праці дуже багато, а охочих рук усе недостає.

Особливо українки, згуртовані в жіночих організаціях, що об'єднані у Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій (СФУ-ЖО), обов'язані зайняти передове місце в усіх тих ділянках громадської праці, що їй невідкличну потребу самі визнали на минулорічному Світовому Конгресі українського жіноцтва. Праця така, хоч ведена в роздріб і на різних місцях, але пляново, зорганізовано й однодушно, представляє собою значну силу, таку потрібну в боротьбі проти посиленого наступу більшевицької пропаганди і виникання її в усі ділянки життя вільного світу.

Не нові то справи і всім добре знані. А все ж нам треба і треба їх пригадувати, бо вони все актуальні й пекучі.

Комплет „Громадянки“ (5 чисел)
коштує 1 дол.

Заходами Об'єднання Українських Жінок у Мюнхені влаштовано курс Великоднього печива. На світлинці курсантки з Управою ОУЖ. На столику Великодне печиво. Курс провадили пп. О. Пеленська, О. Усенко, Г. Кузів і М. Гарабач. — Сидять зліва на право: пп. Н. Василик, М. Ракоча, О. Бойко-Сулима, голова ОУЖ, О. Пеленська. — Стоять зліва направо: пп. С. Кордуба, О. Штайнер, А. Полищук, Р. Тимкевич, О. Усенко, Е. Грам'як, І. Леник, Г. Кузів, Р. Сулима.

Members of Ukrainian Women's Organization in Munich, Germany arranged a course of Ukrainian Easter baking. On the table are Easter bread, cakes and Easter eggs.

Із життя наших централей

Український Жіночий Союз

Укр. Жін. Союз, що постав у 1957 р. в Австрії, вже переступив першу стадію свого формування, що була обмежена до однієї клітини у Відні. У 1959 році вдалося створити першу Філію Укр. Жін. Союзу у Ст. Мартіні (Каринтія). Дня 2. березня Управа Філії оформилась, як слідує: п-ні Катерина Бур'ян, голова, п-ні Надія Мусякевич секретарка, п-ні Герміна Андронік скарбничка. Всіх членок Філія нараховує 12. Філія провадить школу українознавства, в якій навчання відбувається в суботу й неділю. Всіх дітей є 16, але школу відвідує 11. Патроном цієї школи є — окрім школи

українознавства у Дітройті — також 70 Відділ США в Пассейку. Діти виступали на святі Т. Шевченка у березні, де співали й деклямували. У травні відбулося Свято Матері з рефератом голови Філії, на якому діти теж виступали. На святі була присутня представниця ІМКА. Після виступів Філія погостила дітей.

У серпні 1959 року відбулись основні збори другої Філії Укр. Жін. Союзу у Куфштайні. До Управи Філії увійшли: п-ні Зінаїда Максименко голова, п-ні Василина Драницька секретарка, п-ні Галина Верхуляк скарбничка. Всіх членок Філія начислює 10. У Куфштайні вже давніш засновано школу укра-

ДО ЛІТЕРАТУРНОГО КОНКУРСУ СФУЖО

На наш заклик наспіли вже численні нариси й оповідання. Та продовження речення уможливить участь і тим, що не встигли подати свій твір у назначений час. Остаточний реченець надіслання творів — це 3 І. травня 1960.

Пригадуємо ще раз умовини конкурсу: новеля або сюжетне оповідання, в якому навітлений цікавий жіночий характер. Нагорода за два рівнорядні твори по 100 дол. Місце надрукування їх — оба журналы: „Жіночий Світ“ і „Наше Життя“.

Комітет Літ. Нагороди

ДЕНЬ НАЦІОНАЛЬНОЇ СОЛІДАРНОСТІ

Асоціація Української Католицької Преси пригадує, що дня 11. квітня 1960 р. мине 15 літ з часу ув'язнення Преосв. Митрополита Йосифа Сліпого та інших галицьких владик. Із них залишився в живих тільки Преосв. Митрополит, якого вже втретє безпідставно засуджено, не зважаючи на його вік і важку недугу.

Асоціація Української католицької Преси проголошує 10. квітня 1960 р. Днем Національної Солідарности, що повинен скріпити на душі наших братів і сестер на Рідних Землях, та ознайомити Захід із переслідуванням Церкви в Україні.

ОСОБИСТЕ

Члени Вих. Комісії СФУЖО висловлюють своїй довголітній членці і бувшій голові, пані Надії Іщук, щире співчуття з приводу смерті її брата бл. п. Олександра Шульгина в Парижі.

Виховна Комісія СФУЖО

інознавства, яка стоїть під патронатом 47 Відділу в Рочестері, однак вона ще не має зв'язку з Філією. Філія Укр. Жін. Союзу намітила на початок працю в ділянці сусп. опіки.

Ідуть заходи коло засновання третьої Філії в Лієнці. Треба побажати успіху цьому намаганням Укр. Жін. Союзу — поширити свою працю на цілу країну. Українське поселення в Австрії не мало до тепер центральної жіночої організації, а тільки поодинокі гуртки.

Союз Українок Франції

Дня 20. грудня 1959 р. відбувся в приміщеннях Церкви св. Володимира Базар СУФ. Ми трохи прискорили його тому, що багато українців бажало закупити подарунки ще перед латинськими святами. Ми мали, окрім вишивок наше печиво, святочні картки, жіночі й дитячі журнали, а навіть українські книжки. І переконались, що наші люди таки цікавляться й купують українські речі, а зокрема дуже люблять попробувати смачного коржика. Також добре продавались українські ляльки, при чому навіть більше подобались „козаки“, ніж дівчата. Л. В.

- Ukrainian Woman -

O U R E N G L I S H C O L U M N

Charity

"Give." "Give to help those in need." "Please, care." We read the signs; we listen to the advertisements; we do respond. Is it because we follow Christ's teaching: "Give to him that asketh thee, and from him that would borrow of thee turn thou not away"? Is it because we are essentially good, and like to believe with Rousseau that man has an innate moral sense, and love of humanity is his cardinal virtue? Is it because we want to insure ourselves for the future that we do unto others, as we would like them to do unto us?

In our materialistic age the comforts and convenience of life have become ultimate values; we are easily made conscious of physical want and poverty wherever it exists. And, if we consider ourselves in a better position, we like to do our share in helping to annihilate human suffering.

Paradoxically, as it may seem, it is sometimes our egotism that makes us humanitarian. It is the love of ourselves, rather than the love of mankind, which is the driving force of our attempt to do good. Whatever we give, the feeling of moral superiority remains with us. Our esteem of ourselves, our feeling of self-satisfaction is more gratifying than the greatest physical reward. For slowly, so slowly we learn to be stewards of the trust He reposes in us. Doing, with humble gratitude of the opportunity, those few things that come to our attention, and then forgetting them, as we would any task of the day. Learning — "Let not thy left hand know what thy right hand doeth."

Through the tradition of Christian ethics as well as

through the secular tradition of humanitarianism we have been conditioned to regard doing of good as the proper behavior. Our display of charity in public puts us into one class with the great lovers of mankind. However, we have been also conditioned to esteem modesty. Thus we have our reward even if we consume our satisfaction secretly in a heart full of self-admiration and self-contentment.

We get up from our seat in the buss to make room for an elderly lady, we give money to a poor beggar, we send a package to the needy overseas — and our personal satisfaction is often quite out of proportion to the value of the deed as such. In our zeal for humanitarianism, in our preoccupation with the process of giving, we often lose sight of the beneficiary.

I once knew a young man who was injured by a mine explosion during the war, and lost his eyesight as a consequence. His friends and neighbors showered him with their attention, their hearts overflowing with pity. They brought him gifts and condolences; and they wept bitterly over his fate. They assured him how sorry they felt for him, how tragic and pitiful his state, how uncertain his future. He did not seem to be particularly grateful. His attitude towards visitors was cold, even hostile. He accepted gifts without taking any interest in them; and he accepted his visitors as if he had to tolerate them against his will.

I was sixteen and shy and inexperienced, and though moved very deeply by this face encounter with human tragedy, I was unable to express any of this feeling in simple words. This lack

of outward emotionality on my part might have been interpreted as a sign of indifference, yet I was overwhelmed by the sense of my own helplessness when confronted by his acute suffering.

My reserve, as well as my inexperience, proved to be of positive value. I tried to ignore his blindness, and in so doing succeeded in making him forget it for a while also. It took a couple of years of weekly visits to break through his reserve, to revive his interest, to gain his trust. But he taught me an important lesson: people want understanding, not pity. They want to be treated like equals, and they want to forget their deficiencies. They want to be — as far as it is possible — independent and self-sufficient. To lead a blind man we must offer him our arm and not grab his.

If we give for self-gratification, and lose sight of the beneficiary, how do we know that our benefits are wanted? In the case of the blind man, the pity of his good-meaning friends prevented his proper adjustment. In case of unwise charity on a large scale a class of perpetual social dependents may be created. Benefits to foreign nations must be chosen by the beneficiaries themselves, otherwise they may create misunderstanding and tension on international level.

Marty

OUR LIFE

Edited by Editorial Board
Published by the Ukrainian
National Women's League
of America, Inc.

909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
Phone MA 7-7945

During the banquet arranged by a Committee of 32 nationality groups of Detroit to celebrate the birthday of City Council President Miss Mary Beck — Mrs. Stefania Leheta from UNWLA Branch 63 is presenting her a birthday cake. Photo by Nick Elnitsky.

A President of City Council

A great American city recently celebrated the birthday of its President. The festivity connected with it was an appropriate setting for the long years of service, with the Administration, of Miss Mary Beck, President of the City Council of Detroit, Michigan. Being a leap-year baby, her many friends and admiring associates planned the event for this fourth year.

February 29th was a joyously tumultuous day in Detroit. Over 30 nationality groups participated in honoring the President with a birthday party held in the auditorium of The City Council. There the Mayor unveiled, before 500 well-wishers, a portrait of the President, painted by Michael Dmytrenko. The immediate office of the President was inundated with flowers. At

her home telegrams and letters poured in by the thousands.

People of Detroit were pleased

at this gala event. The slim, tall figure of their City Council President is very popular; and everyone tried to see her on that day. Among the proud ones were the citizens of Ukrainian descent, for Mary Beck, the "mother" of their City is also of Ukrainian origin. Not long ago they celebrated the 25th anniversary of her social work, which she started in the Ukrainian community of Detroit.

Vivid and near seem those days, 25 years ago, when Marusia, as she is always known by her Ukrainian countrymen, started to speak at meetings and conferences. Her oratorical skill and young enthusiasm were moving, and convincing to all. Under her influence a Branch of the Ukrainian National Women's League was formed; and other Ukrainians started new enterprises. At that time young Marusia was studying law. A little later she started the political career that was more and more to absorb her entire time and energy. The Ukrainian community followed her rise with admiration, and her election to the City Council in 1949 aroused their enthusiasm.

The Ukrainian women are especially proud of their "Marusia" Beck. She gives them self-confidence, and is a living proof of the possibility of a woman's career in America.

UNWLA Highlights

The Regional Councils of UNWLA are planning a conference of Presidents of the UNWLA Branches in May. We hope to see your President attending it.

* * *

In 1960 the Ukrainian National Women's League is celebrating its 35th anniversary. The Regional Councils and Branches over 25 years old will arrange a banquet, in the autumn, to honor the Branches, and members of the League's early days.

* * *

We are happy to announce that our delegate to the Congress of International Council of Women, held in Istanbul on August 22nd will be Mrs. Anastasia Volker, our organizational Chairman.

* * *

Are you planning an Easter dinner in your Branch? It could be connected with a lecture about Ukrainian Easter customs or a small exhibition of Easter eggs, designed by your members. Try it.

BRANCH 53 IN ASTORIA, N.Y.

The fallseason at Branch 53 started with an afternoon Tea in September at which Mrs. Riznyk, the president, gave a short report on the Congress and Convention. In November, following October's business meeting, the Branch invited Mrs. Helen Smin-dak to talk about her trip to Czechoslovakia, USSR and Ukraine. She showed very colorful films and slides to illustrate a very interesting report. The general public was invited to this and the evening was well attended. Very well attended also was the Sviatyy Vechir, presented in December — the traditional table and 12 courses were prepared by individual members. — Guest speaker on Ukrainian Christmas traditions was Mrs. Oksana Krawczeniuk of Branch 71 in Jersey City. This evening was also the occasion of the initiation of the sale of raffle tickets for an oil painting of Ivan Mazeppa which was done and donated by Mr. Eugene Zukowsky of Sauger-ties, N.Y. In introducing the raffle Mrs. Riznyk spoke briefly of the Mazeppa Year, being observed at the time.

At the annual meeting, which was held in January, the following officers were elected for 1960: Alexandra Lykthey Riznyk, President; Ann Malan, Vice-president; Sophie Yucknitz, Rec. Secretary; Dorette Galan, Corr. Secretary and Treasurer, Irene Lenchuk Hawrylko, Welfare Chairman; Kaye Balikoff, Program Chairman; Anne Lykthey Kushner, Public Relations, Press.

Mrs. Helen Demedchuk, of Branch 3 in New York City, was guest speaker in February. She gave a short talk on Ukraine's fight for independence and the women who were and are part of that struggle. We looked forward to Easter by sponsoring 2 classes in the making of "pysanky." The classes were conducted by Mr. Ted Thurstlic, one in February and one in March. Both classes were well attended and several people tried their hands at making pysanky with excel-

From the Easter egg demonstration in UNWLA Branch 53: Seated from left to right are the Program Chairman Mrs. Kay Balikoff; Mr. Ted Thurstlic, the instructor and Mrs. Ann C. Malan, Vice-President of Branch 53. Mrs. Balikoff's blouse was recently sent to her by relatives in the Ukraine. Standing is Mrs. Alexandra L. Riznyk, President of Branch 53. The portrait is the oil painting executed and donated by Mr. Eugene Zukowsky, which was raffled off for the benefit of the Astoria church building fund and the Mother and Child Fund of the Ukrainian National Women's League of America.

lent results. A few ladies did so well that they plan to sell their pysanky this Easter.

April's business meeting will be followed by bingo. In May we plan to have a Mother-Daughter Evening with entertainment and refreshments. The season will close in June with an outing.

Branch 53 joined other New York City branches in taking part in the Women's International Exposition in November and the Embroidered Ball in February. Part of the proceeds of this season's programs were donated to the Astoria church building fund. The painting of Mazeppa was won by Father Andreychuk of the Astoria church and the

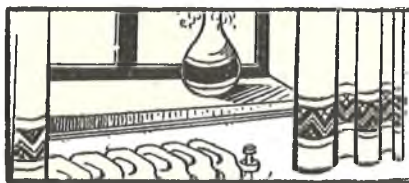
proceeds of the raffle were divided between the church building fund and the Mother and Child fund of the Soyuz Ukrainok.

Notices of our meetings and news items of our functions are sent to and are published in the local Long Island newspaper.

Anne L. Kushner

UKRAINIAN EASTER TABLE

The week of March 25th in a window of the Philadelphia National Bank Building was a Ukrainian Exhibit, provided by Mrs. Stefania Pushkar, Vice-President of UNWLA. It was a prelude to International Institute's Folk Fair to be held April 23 and 24.

У НАШІЙ ХАТІ

Літні квіти

Весною починаємо думати про наш квітник. Ми хотіли б мати в ньому гарні рослини, кілька квітів та небагато заходу з тим. При наших численних обов'язках не маємо для цього багато часу. Але модерне городництво й опирається на рослини і квіти, що не вимагають великого вкладу праці.

Я вже писав тут про зимотривалі билини, що раз посаджені, ростуть роками, майже не потребують підливання й відповідно дібрані, дають нам квіти впродовж цілого літа й осени. На жаль, не всюди билини можуть добре рости. На підмочкених ґрунтах гинуть. Нераз трапляється, що билина зимові й поки це завважимо, на її місці вже розростається бур'ян. Також першого року по посадженні ці рослини звичайно не цвітуть, а щойно розрісшись, починають цвісти. Садженці билин є доволі коштовні, отже коли б ми хотіли засадити ними весь квітник, то мусіли б видати на те багато грошей.

Тому стараємось мати в квітнику також однорічні квіти. Вони можуть рости всюди. З краю грядки даємо низькі, потім середні високі, а вкінці високі, щоб створили гармонійну цілість щодо висоти й кольорів. Земля під літні квіти мусить бути добре вироблена. Насіння не сміє піти заглибоко в землю. Все висіваємо рядочками, щоб коли зійде, можна було його виполоти й обсапати. Де є небезпека, що птахи могли б насіння видобути вкриваємо його старими мішками, що їх здіймаємо по появі перших кільців. Так само не слід сіяти за густо, бо рослина потребує місця для свого росту. А вже коли зійдуть густо посіяні квіти, тоді треба прорвати їх, щоб ті, що залишуться, могли розростися.

Для обсадження стежок уживаємо низьких квітів. Дуже добре виглядають однорічні квіти при

даліях, каннах і глядіолях. Деякі літні квіти сіємо просто на ґрунт, коли лиш обісхне земля. Другі висаджуємо садженцями, купленими в огородника. Діється це звичайно в половині травня, коли мине небезпека приморозків.

Подаю назви тих однорічних квітів, що їх уже плекаю тут кілька літ і які себе вповні оправдали.

Низькі квіти: просто в ґрунт сіємо бородавник (*Alicium*) білий і фіолетний. Садженцями висаджуємо: любелію, низькі чорнобровці, низькі флюкси, портулак, вербену, кропивку і нірEMBERГІЮ.

Середні високі квіти: просто в ґрунт висіваємо — мачки в усіх відмінах, резеду й іберіс. Садженцями висаджуємо айстри низькі й середні, бальзамінки, середні чорнобровці, петунію, шальвію, карлову цінію, кутасики (*Ageratum*).

Високі квіти: просто в ґрунт сіємо — соняшник, люпін, волошки (*Centaurea*). Садженцями висаджуємо — високі чорнобровці, цінію, високі айстри, рицинус, клеоме, льву пащу (*Antigrinum*).

Я подав коротко лиш найважливіші однорічні квіти. Вважаю, що при тутешніх обставинах таки треба давати перевагу зимотривалим билинам, а літніх квітів уживати лиш як доповнення. **Роман Коцик**

Около пів мільона людей в ЗДА терплять шороку від укушення собак. Найчастіш трапляється це малим дітям і доставцям, що довозять товари до дому. Тому треба пам'ятати, щоб дітям, особливо дошкільного віку, не давати псів до забави. Також треба слідкувати за тим, щоб діти не злучались над тваринами.

ЧИ ПАМ'ЯТАЄМО ПРО ДІЕТУ?

Про надмір їжі, що ним грішимо часто, пишеться раз-ураз. Та видно, що пишеться й говориться замало, коли зважити, скільки недуг виринає з того переїдження. Нелегко про те пам'ятати, коли перед нами улюблена страва або з нагоди іменин — надзвичайний торг!

Щоб наново це пригадати нашим читачкам, подаємо кальорійний стравоспис одного дня.

Снідання:

Гаряча кашка з дрібною цукру і молоком (пів скл.)

Яблучний мус

Кава або чай

Полуденок:

Чиста юшка

Салата з сира із сирію морквою

Одне яблуко

Склянка молока

Вечеря:

Росіл із курки

Телячий або курячий котлет

Печений помідор, начинений сиром із салерою

Шпінат (не підправлений)

Компот із садовини

Кава або чай

Завважте, що в цьому стравосписі немає ніоднієї скибки хліба! Зате поважне місце займає свіжий сир і горошина. Солодощі тільки у формі компоту чи мусу. Спробуйте!

Недавно тому перевели анкету про вік, запитуючи різні групи людей, щоб переконатись, чи всі говорять правду. Виявилось, що у групі людей між 18—25 роком віку ніхто не збрехав. У групі 30—50 років більше чоловіків ніж жінок затаїло свій вік. Вище 50 літ тільки один чоловік збрехав, а жінки майже всі.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ФОНД є підвалиною праці УККА.
Не забудьте чимскоріше вислати свій Національний Даток за 1958 р. на адресу:

302 West 13th Street, New York 14, N. Y.

UKRAINIAN CONGRESS COMMITTEE OF AMERICA, Inc.

Як водиться?

Слідкуючи за Вашими порадами, я прийшла до висновку, що треба мені до Вас звернутися. Хоч пишете звичайно про добру поведінку в родині чи в товариському житті, то напевне не відмовитесь сказати щось і про такі правила в організації. Бо ж напевне й за тим слідкуєте.

Я працювала й працюю в Управі одного з Відділів СУА. Наші ширші сходи й засідання Управи відбуваються в Нар. Домі, а це доволі далеко віддалено від мешкань наших членок. То ж нічого дивного, що я — ведучи авто — звичайно приймала до свого авто сусідок, щоб їм улегшити поворотну дорогу.

Та якось так зложилось, що до мого авто „присілися“ дві дальше замешкалі членки Управи. Я відвезла близьких сусідок, а потім і тих дальших. Здавалось мені, що це тільки виїмково того вечора так сталося. Для мене це обхід, що припізнає мені поворот додому. А показалося, що вони й на другий раз „присілися“ і вже зовсім певні того, що я їх відвезу. Так сталося ще раз, і ще раз. Я вже не знала виходу з тієї ситуації і перестала автоматом їздити на сходи. Тепер їздимо всі автобусом і через те теж спізнаємось. Що Ви порадили б тут зробити?

Розжалена

Дуже добре, що Ви зачіпили таку тему. Форми організаційного життя тепер тісно сплітаються з товариськими. Організаційні не мусять бути строго діловими, але й товариські не сміють надживати доброї волі й чемності. А так сталося у Вашому випадку.

Звісно, Ви хотіли б знов користуватись своїм авто, що є дуже вигідне для Вас і Ваших сусідок. Попробуйте заповісти у ширшому гурті, що вже незабаром знов приїдете авто, але ввечері не хотіли б дальше їздити ним, як тільки додому. Причини? Їх є багато: пізня пора для жінки, можливий дефект авто, що може застрягнути подорозі, і т. д. Напевне котрийсь із цих аргументів переконає Ваших дальших сусідок.

Тітка Христина

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Чекаю нетерпляче...

Я дуже люблю і ціную цей журнал, нетерпляче жду на нього кожного місяця й хочу бути Вашою переплатницею на все!

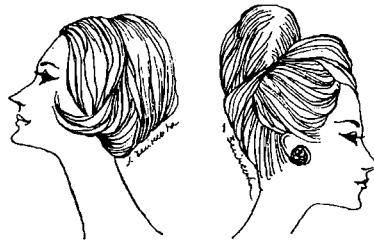
С. Онуферко

ЯКА ВАША ЗАЧІСКА?

..Дехто твердить, що винахідлива жінка міняє не тільки сукню що сезону. Але й зачіску. Бо пішло не впливає так на вигляд жіночого обличчя, як зачіска.

Це можливе. Та зачіску не так легко змінити, як сукню! Особливо, коли вона підстрижена під „італійського хлопчину“...

Та все ж весна заманює й до того. Бо ж хочеться наново впорядкувати

волосся, коли будемо частіш ходити без капелюха або тільки з квітяним обручиком на голові.

Заповідаються два види зачісок. Один — французький при довшому волоссі. Зпереду волосся злегка підняте, а з-заду воно підгорнене вгору і пов'язане у пишній вузол. Це нагадує жінок часів Наполеона і підтримує наше самолюб'я, бо кожна жінка постать при ньому трохи виростає.

А друга весняна зачіска — американська. Вона придумана для короткого волосся. Гладко пристрижена з-заду вона видовжується з боку в один відважний кучер. Волосся може бути у хвилях, але свобідних, а не прилизаних. Ця зачіска не така жіноча, але дуже вигідна, бо підходить до кожного капелюха.

ГОЛОВНІ РИСИ

Підкасані станички при сукнях найкраще виглядають у шовковому матеріалі. Вони показуються в майже всіх літніх моделях суконь.

Спіднички, поширені складками, вставками чи скісним кроєм заступають давніші, вузькі й рівні. Через те жакети короткі й скромні.

Знижений стан появляється знову в деяких моделях. Це обережна спроба поновити „мішок“ або й впровадити його наново. У Парижі знов показується лінія „принцески“.

Рукави в жакетах і плащах короткі. До цього елегантна довга рукавичка лишає вільний лікоть. Цікавий контраст!

НАШВИДКУРУЧ

На нашій сторінці „Що варити й пекти“ шукаємо стародавніх приписів. Таких, яких уживали наші матері й бабуні, правда, вже де-що достосованих до тутешнього клімату й нових засад відживи.

Але життя вимагає від нас де-що й іншого. Щоденний поспіх та потреби членів родини, що обідають чи вечеряють в іншу пору, кажуть усе приспішити. Сягаємо тоді за готовими харчами, що їх можна купити в крамницях. Не дуже воно здорове, але не раз необхідне!

Перегляньмо й цю ділянку харчування! Не раз можна допомогти собі тим чи іншим консервованим харчем, як додатком до цілої страви. А не раз можемо доповнити його чимсь доморобним, щоб смакував інакше. І вже воно „по-домашньому“ виглядає!

Буряки з хрінном

Потрібно:

Бляшанка цілих буряків (1 ф)
2-3 ложки готового хрину
соли, цукру і перцю
2 ложки оцту.

Взяти бляшанку цілих буряків, відцідити сок, втерти на грубій терці або покрити ножем на скибочки. Додати 2—3 ложки готового хрину, соли, цукру і перцю до смаку. Добре вимішати і зложити до слоїка. Це все заллати буряковим соком (¼ горнятка), змішаним із двома ложками оцту.

Борщ до пиття

Потрібно:

Буряковий сок
Бульйон (Broth beef)
Сок із цитрини
Соли, цукру і перцю
Ложечка зеленої петрушки.

До бурякового соку, що залишився від буряків, додати одну бляшанку бульйону і стільки води, щоб була одна кварта рідини. Додати соли, цукру, перцю й цитринового соку до смаку. Заварити. Подавати гарячий у чашках, додавши покритеної зеленої петрушки.

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Прошу висилати дорогий нам журнал на нову адресу.

Текля Бучко

Борщ зелений український

Потрібно:

- 1 ф. свинини
- в'язанка буряків
- кілька картоплин
- по 1 кореню моркви й петрушки
- 1 цибулина
- по пригорщі шавлю і шпінату
- 1 ложечка борошна (муки)
- 2 яйця
- 4 ложки сметани
- 1 ложка цукру
- 1 ложка цитринового соку
- 3 ложки масла
- 2 ложки дрібно посіченої зеленої цибулі
- 2 ложечки січеного зеленого кропу
- 1 лавровий листок
- 2 горошини гірко перцю

Свинину зварити, аж зм'якне й нарізати порціями. Бульйон відцідити. Буряки нарізати соломкою, посолити, поцукрувати, збризкати цитриновим соком, добре розмішати і тушкувати (душити), доливаючи вивару з м'яса. Обчищену моркву, петрушку і цибулю нарізати соломкою, злегка обсмажити й змішати із злегка підсмаженим борошном.

У підготовлений киплячий бульйон кинути картоплю, варити 10 до 15 хвилин, додати тушковані буряки, підсмажені моркву, петрушку, цибулю й борошно, перебрані, промиті й дрібно посічені шпинат та шавель, запашний перець, лавровий лист, сіль і варити до готовості.

В тарілки, розливаючи борщ, класти кусок вареної свинини, варені яйця, сметану, посипати зеленню кропу й дрібно посіченою зеленою цибулею.

Французькі налисники

Потрібно:

- 4 жовтки
- 1 горнятко борошна (муки)
- 4 білки
- 1/2 чвертки сметани
- пригорща грибів (печеричок)
- 1 чвертка молока
- 2 ложки масла

Розбити жовтка зі сметаною й молоком. Вбити шум із білків. Вимішати все це разом і смажити досить грубі налисники. Порізати в квадратики, як макарони. Окремо обірати й зварити посічені печерички. Відцідити вивар і вимішати налисники з грибами. Виложити до вимашеної ринки. Вивар із грибів заправити сметаною з мукою і залляти тим налисники. Запекти в печі.

Душенина з баранини

Потрібно:

- 1 ф. баранини
- 2 ложки борошна (муки)
- 2 ложки масла
- 2 цибулини
- 4 зубки часнику
- 1/2 кореня петрушки
- 2 горошини гірко перцю
- 1 лавровий листок
- 2 ф. картоплі
- 1 ложка дрібно посіченої зеленої петрушки

Обмити баранячу грудинку, усунути кістки, нарізати м'ясо широкими кусками завтовшки пів інча, посипати сіллю і меленим перцем, обкачати у борошні і смажити в добре розігрітому товщі до рум'яного кольору.

Картоплю обмити, почистити, нарізати кружальцями, змішати з сирію шаткованою цибулею, лавровим листом, запашним перцем та сіллю.

Окремо варити баранячі кістки з обрізками м'яса півтори до двох годин, а потім бульйон процідити.

У каструлі (ринці) виложити дно картоплею з цибулею й корінням, поверх неї смажену баранину, на останню — знову шар картоплі, залляти бульйоном, накрити покривкою і тушкувати (душити) до готовості.

Розтерти часник і додати його до готової баранини. Подаючи на стіл, посипати зеленню петрушки.

Салата з огірків із шпінатом

Потрібно:

- 1 огірок
- пригорща шпінату
- 2—3 ложки сметани
- трохи цукру й соли

Листя молодого шпінату відділити від стебел і добре помити. Дати скапати на цидилі. Почище-

ний огірок нарізати кубиками, вимішати зі шпінатом, заправити перед поданням сметаною, цукром і сіллю.

Із книжки „Українські страви“
Київ, 1957

Сирник на крихкому споді

Потрібно на масу:

- 3 ф свіжого сира
- 8 жовтків
- 4 яйця
- 1 ф мигдалю
- трохи смаженої помаранч. шкірки
- 3/4 ф цукру-мучки
- 1 1/2 горнятка масла

Потрібно на спід:

- 1 1/2 горнятка масла
- 2 горнятка борошна (муки)
- 1 горнятко цукру
- пригорща мигдалю
- 1 яйце
- сок із цитрини

Крихкий спід. Виложити на стільниці борошно, цукор, яйце, масло і спарений і змелений мигдаль і замісити з того тісто. Добре виробити, потім розтачати і виложити до вимашеної тортівниці. На цей спід наложити сирну масу.

Сирна маса. Сир мусить бути свіжий і дуже добре витиснений. Його треба перетерти через сито і втирати в місці разом із жовтками й яйцями. Додати топленого масла (без осаду), цукор, рум і обібраного і змеленого мигдалю та трохи смаженої помаранчевої шкірки, дрібно покраяної. Цю масу треба втирати цілу годину.

Поставити до печі на 300°. Пекти цілу годину.

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Читаю з насолодою...

Ваш журнал це щось таке, без чого прямо щось бракувало б у моїй хаті та буденній праці. Читаю його враз із дітьми з насолодою і так я сама, як і мої діти багато з нього користуємо, доповняючи брак того нашого „рідного“, що його не можна знайти серед буденних жіночих турбот та чужого оточення. А цього так дуже нам потрібно!

Оксана Копачівська

Чи ви вже вирівняли передплату за „Наше Життя“?

Українська ВИШИВКА

Із Вишиваних Вечерниць у Ньюарку

Полотняна суконка

Першу нагороду одержала суконка п-ні Катерини Шперун із Елизабету. Гладкий край цієї суконки перерізує спереду тільки вузька смуга вишивки, що видовжує постать. Мотив вишивки повторений на рукавцях. До цього червоне намисто.

Суконка з найлону

Вихідна суконка піскової краси тісно обхоплює постать п-ні Люби Гуралечко з Ньюарку, яка дістала другу нагороду. Єдиною прикрасою її — це широкий, морщений комір, на краю прикрашений взором помідорової краси. До цього намисто тієї ж краси.

Суконка з катону

Молодеча літня суконка п-ни Оленки Гординської заслужила на третю нагороду. Безрукавий станічок прикрашений широкою, але рідкою вишивкою нижче вирізу, а також на придолі спідниці. Спідничка наморщена.

Т. Г. Шевченко і діти

(Докінчення)

Коли Шевченко був засланий до Нової Петровської цитаделі, то там записався з дітьми капітана Ускова. От що пише пані Агата Ускова про Шевченка:

Всі любили поета, але найбільше діти. Він любив їх товариство й міг цілими годинами з ними бавитися.

Маленьку Надійку, що була тоді ще немовлятком, Т. Шевченко такий великий і незграбний, ніжно брав на руки, носив її й всміхався до неї ясною й ніжною усмішкою.

Старша дівчинка Наталка всією душею полюбила поета. Побачивши його здалека, вона бігла до нього шодуху, обхоплювала його руками, шарпала, висла на шиї, а Т. Шевченко весело усміхався, садив її на плечі, або гонився за нею по садку, вимовляючи якісь неймовірні звуки й удаючи, що він її хоче вкусити. Як десь у садку чути сміх, вереск — всі знали, що десь Наталка з Тарасом Григоровичем. Десь у холодку він лежав, обличчям до землі, а Наталка, махаючи прутиком, сидить у нього на спині, розкудовчує йому волосся й дзвінко сміється. Їх компанія була нерозлучна. Часто набігавшись і втомившись, вони засинали під деревом мирним сном.

Під час обіду Наталка вилазила на коліна Т. Шевченкові і годувала його своїми масними пальчиками. Т. Шевченко страшив її, що може з'їсти її пальчики, цілував дівчатко і садив її коло себе на високе крісло. По обіді Т. Шевченко любив подрімати. Наталка йшла за ним, сідала коло дверей альтанки і терпеливо дожидалася, поки пробудиться її приятель.

Наталку Т. Шевченко вчив українських пісень і дівчина маючи добрий слух, співала з ним, пере-кручуючи слова й захоплювала Шевченка.

Вечорами часто оповідав їй казки гарні-фантастичні.

Дівчина не ворушилася у нього на колінах, роззявивши рота і не зводячи з нього очей.

Наталка й її няня знали, що Т. Шевченко дуже любить квіти, особливо польові маки, ромашку, волошки та дзвіночки. Вони приносили йому їх цілі кошики. Поет захоплювався квітами, встромлював у них своє обличчя й на повні груди вдихав їх ніжні запахи.

Така шира приязнь між Наталкою і Т. Шевченком була аж до його звільнення. Наш поет довгий час переписувався з її батьками, а вона у відповідях їх до поета все клала для дорогого й доброго Тараса „Горича“ квіти та образочки.

Переклав Л. Бачинський

НА СВІТАНКУ

Хтось постукав у вікно:
„А пора вставати!
Та пташки ж уже давно
Почали співати!“

А я чую, та мовчу:
От, немов не чую,
Бо неначе в снах лечу,
Десь у світ лечу я.

Стука ще раз. Тануть сни...
Відхили фіранку:
„Добрий день тобі, ясний,
Невсипущий ранку!“

О. Кобець

ВЖЕ ВИЙШОВ ІЗ ДРУКУ

збірник

ПРО ЛІСКИ

Ціна 50 ц.

Відбитка з „Нашого Життя“

Замовляти в Централі СУА

ДОЩИК

*

Пошли, Боже, дощику —
Посилай
Та суху земелечку
Поливай.

Та вроди нам хлібчика,
Ну, вроди,
Прийди, прийди, дощику,
Ну, прийди!

Прийди, прийди дощику,
Прийди враз,
Бо не буде хлібчика
Й на показ.

Иди-иди, дощику,
Не вгавай
Та чорну земелечку
Поливай.

Иди-иди, дощику,
Ну ж бо йди
Та людей від голоду
Відведи.

Иди-иди, дощику,
На врожай,
Всемогутній, хмарочку
Наряжай.

Иди-иди, дощику,
Поспішай,
Чим частіше матінку
Напувай.

Звернімось до Бога всі:
Боже, дай,
Пошли, Боже, дощику
На врожай.

ПРО ВЕЛОСИПЕД

Ну, що таке велосипед? —
Два колеса та спиці!
Сідай і їдь собі вперед
Або лети як птиця!

Хлопчина думати не хтів,
Схопив, натиснув, полетів!

Він їхав рівно п'ять хвилин,
Бо їхав незугарно:
За п'ять хвилин доїхав він
До ліжка у лікарні!

І в ліжку так прошепотів:
— Я краще б їхав, не летів...

Леонід Полтава

Яечко малої Тані

Одного разу татко сказав: — Ой, щось наша мала Таня після грипи дуже змарніла: така стала мізерненька, худенька. А що, якби ми її відвезли на деякий час до її хресної мами, до тети Люби, на ферму?

А мама на це: — То було б дуже добре! Якраз настала весна тут, у місті стане душно — а там свіже повітря і все росте, пахне, цвіте, розвивається. То й наша Таня, якщо побуде деякий час там, подужає, стане сильніша.

Почула це мала Таня і дуже зраділа, аж підкочила, сплеснула у долоні і засміялась.

— Кожної суботи, — сказав тато, — ми всі поїдемо до Тані у відвідини — це так, щоб їм не було скучно.

— Таню, що ж ти на це? Добре?

— Ах, дуже добре, татусю!

У найближчу суботу посідали всі до авта. Таня забрала зі собою улюблені іграшки: Медя — Буся і лялю — Міню. Тай поїхали. — Там побули всі разом, погостювали, та й батьки поїхали назад до міста, а Таня осталася з тетою Любою на фермі.

А тут так цікаво, що навіть часу немає тужити за домом. Тут і маленькі гусятка і качатка, що ледве вкрилися золотим пушком, а вже вміють плавати по потічку. І вже розмовляють по своєму: сі-сі-сір! А мама гуска до них: ге-ге-ге! А у стайні малі ягнятка бляють, телятка мукають: му-му! А за загородкою коник-лошачок з такою теплою оксамитною мордочкою. Ах, як він вибрикує, як ірже: і-га-га, і-га-га! — Як вітає Таню. Пещений — з руки їсть. Таня не може досить налюбуватися, натішитися.

Тета Люба має багато роботи, ой, як багато! Та ж усе це треба нагодувати, чисто удержати. А Таня всюди з тетою у всьому бере участь, помагає в роботі, шебече, така рада. Але що найбільше тішить Таню — то її власна курочка, яку їй тета подарувала. Це зозуляста „Чубатка“. — Таня сама її доглядає, годує. А Чубат-

ка знає Таню, бігає за нею услід. Ну — і щодня несе для Тані яечко. Аж одного разу щось дивне сталося з Чубаткою — щось недобре. Не хотіла їсти, наїжилася, сіла у гніздо, звисила головку, чомусь посумніла. І відгоді перестала нестися. Таня дуже зажурилася.

— Тіточко, моя Чубатка хвора. Що його робити? — Як і чим лікувати?

А тета Люба лиш засміялась: — Де там хвора! Вона захотіла бути мамою, хоче висидіти курятка. Вона квоче. — Тепер вже вона зветься квочка. Таня дуже здивувалася. А ще більше її зацікавило,

Сидить Чубатка, а дівчинка її доглядає.

коли тета набрала повний кошичок яець, примостила вигідно Чубатку на гнізді і підложила під неї ці яечка. І тета наказала Тані від тепер доглядати квочку, ставити біля неї водичку й їжу, — бо вона буде так сидіти довго, довго.

Сидить так Чубатка, а дівчинка її доглядає. Думає, думає, аж додумалася щось і собі зробити. Взяла з кухні одно яечко, назначила олівцем і нишком-тишком всунула Чубатці під крильце: — А це буде моє, моє власне курчатко. — А Чубатка сидить собі тиждень, два три... Вже геть чисто змарніла, ледве жива — а яечка стали такі гар'ячі, що Таню в ручку печуть, коли доторкнеться. Нарешті прийшов час.

— Ходи, Таню — сказала Тета, — переглянемо яечка.

Якже ж здивувалася Таня, коли Тета приложила їй до вушка яечко, а в ньому щось: — цок-цок! Аж злякалася.

— Що це? Що це таке, тігочко?

А тета: — Та ж це курчатко добувається з яечка на світ. От, воно зараз народиться.

І дійсно, стали всі нараз клювати, стали вилуплюватися з яечок. Ще такі голенькі, немічні, тулилися під крильця Чубатки. Радости Тані не було міри. Коли вже всі курчатка вилупилися, Таня спостерегла, що під Чубаткою осталася ще одне яечко — і то це позначене, — її яечко.

— Тіточко, а що це? Чому із цього яечка не виходить курчатко?

— Ах, — махнула тета зневажливо рукою, воно не залягло, — з нього не буде курчатка. Бачиш, воно цілком сине.

— Не може бути! — крикнула майже з плачем Таня, — Але ж тето, воно залягло напевно! Ану, прошу подивитися, може воно слабеньке, не всілі вилупитися! І прошу не гніватися! Це моє яечко, я собі його підкинула під Чубатку і назначила.

— А, коли так — ну то подивимося! Та й надбила шкаралупку, глянула в середину, та, як не почне сміятися: Ха-ха-ха! І ще: ха-ха! — Ах, ти дурнику! — Та це ж яечко було зварене — ти напевно взяла його з кухні. А курчатка вилягаються із свіжих яечок.

Таня дуже збентежилася. Їй стало соромно за таку неувагу.

— Із свіжого яечка — каже тета — розвивається курчатко. Коли квочка його вгріває, воно росте. Так само росте картопелька, коли її кладемо в землю і коли вона не зварена, не змерзла, свіжа. І квітка, і травичка росте з насіннячка. А це все, Таню, — це й є життя.

Невдовзі приїхав татко, щоб забрати Таню на Великодні Свята додому. На прощання тета Люба подарувала їй, за оте, недале, яечко, чудово розмальовану писанку. Потім винесла ще до авта кілька вазоників цвітучих: гіяцинтів, нарцизів, туліпанів.

— Це тобі, Таню, щоб і ти, там у місті мала весну. Щоб моя хресна доня могла квітами прикрасити стіл. А коли задзвонять Великодні дзвони, моя Таня заспіває: „Христос Воскрес!“

У травні ц. р. промине 35 літ від часу засновання Союзу Українок Америки. Ця дата пригадує нам пройдений шлях і осяги нашої організації. Хоч не думаємо святкувати гучного ювілею, проте хотіли б відзначити цей мент признанням для довголітніх Відділів і членок. Це можна б перевести під час святкового бенкету восени й про те ми вже повідомили окремим об'їзником Окр. Ради і Відділи США.

Екзекутива США

* * *

З доручення Річних Зборів Гол. Управи кооптовано мене на референтку суспільної опіки. Вповні свідомо відповідальности за цю ділянку, я перебрала її й хотіла б у майбутньому виправдати те довір'я.

* * *

Переглянувши хід справ суспільної опіки в США я завважила, що неспівмірно більше уваги приділяємо допомозі за океаном, ніж тут у країні поселення. А в нашій власній спільноті виринає щораз більше потреб. Чи не слід нам спрямувати й сюди нашу увагу?

* * *

Для тієї цілі треба нам пізнати систему суспільної опіки в Америці та установи, що нею відають. Вони дуже різноманітні. Про їх діяння й засади існує багата література. Постараємось подати деякий матеріал Окружним Радам, але й вони теж повинні запізнатись із станом суспільної опіки в своїй окрузі.

* * *

Розпочату допомогу за океан будемо продовжувати. Адже наша акція „Мати й Дитина“ являється головною підтримкою шкіл українознавства в Німеччині й Австрії. Також в інших країнах Європи є потребуючі українці й їх не сміємо забувати.

* * *

В нашому суспільстві є й інші організації, що займаються суспільною опікою. Треба би знайти з ними форму порозуміння й співпраці та поділитись відносними ділянками. Тоді легше зможемо обняти всіх потребуючих та справедливо розділити допомогу.

Ростислава Богачевська
референтка суспільної опіки

Централа одержала

від 3. до 28. березня 1960 р.

РІЧНА ВКЛАДКА І ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ФОНД:

Від. 4 Нью Йорк	20.00	5.00
„ 7 Акрон	20.00	5.00
„ 14 Клівленд	20.00	5.00
„ 28 Ньюарк	20.00	5.00
„ 38 Ленсинг	20.00	5.00
„ 39 Милвил	20.00	5.00
„ 54 Вилмінгтон	20.00	5.00
„ 68 Сиракюз	20.00	—

ФОНД ЦЕНТРАЛІ І ВКЛАДКА ДО СФУЖО:

Від. 4 Нью Йорк	45.00	4.50
„ 7 Акрон	—	5.00

„ 14 Клівленд	19.00	2.85
„ 28 Ньюарк	100.00	15.00
„ 38 Ленсинг	6.00	1.50
„ 39 Милвил	19.55	—

ФОНД РЕЗЕРВОВИЙ І КОНВЕНЦІЙНИЙ:

Від. 4 Нью Йорк	10.00	5.00
„ 7 Акрон	10.00	5.00
„ 14 Клівленд	10.00	5.00
„ 28 Ньюарк	10.00	5.00
„ 39 Милвил	100.00	—

ПРЕСОВИЙ ФОНД Н. Ж.:

Від. 4 Нью Йорк	25.00
„ 7 Акрон	5.00
„ 11 Трентон	10.00
„ 28 Ньюарк	50.00
„ 38 Ленсинг	10.00

Ю. Б. Кучер, Питсбург	2.00
Ірина Ракуш, Глен Еллін	2.00
Марія Марусевич, Нью Йорк	2.00
Ольга Чапельська, Бресквил	1.50
Тетяна Солтисік, Нью Йорк	1.50
Іванна Петик, Філадельфія	1.00
Зеновія Терлецька, Філадельфія	1.00
Розалія Кодни, Ютика	1.00
Людмила Сердюк, Трентон	1.00
Ніна Самокішин, Трентон	1.00
Ірина Бованко, Трентон	1.00
К. Баран, Шикаго	1.00
Іванна Яремко, Клівленд	1.00
Марія Чорній, Клівленд	1.00
Марія Овчинник, Ленсинг	1.00
Анна Столярська, Омага	1.00
Євгенія Чорнописька, Рочестер	1.00
Наталія Давидович, Шикаго	1.00
Григорій Яремчук, Нью Йорк	1.00
О. Курило, Смоки Лейкс	1.00
Ірина Свисгун, Пассейк	1.00
Анна Йосек, Нью Йорк	1.00

ФОНД „МАТИ Й ДИТИНА“:

Від. 4 Нью Йорк	20.00
„ 7 Акрон	10.00
„ 16 Мінеаполіс	20.00
„ 20 Філадельфія	44.00
„ 22 Шикаго	118.00
„ 33 Клівленд	130.50
„ 38 Ленсинг	10.00
„ 47 Рочестер	71.00
„ 57 Ютика	145.00
„ 64 Нью Йорк	202.00
„ 68 Сиракюз	201.00
Ольга Коцюба, Еддистон	5.00
Софія Сімянців, Ньюарк	5.00
Катерина Шемердяк, Шикаго	2.00

НА ДЕЛЕГАТКУ ДО ІСТАМБУЛУ:

Від. 38 Ленсинг	10.00
„ 43 Філадельфія	50.00
„ 44 Філадельфія	10.00
„ 54 Вилмінгтон	20.00
„ 55 Лос Енджелес	10.00
„ 66 Нью Гейвен	10.00
„ 67 Перт Амбой	10.00
„ 68 Сиракюз	50.00

НА ФОНД „500“

Від. 7 Акрон	10.00
„ 20 Філадельфія	5.00
„ 22 Шикаго	210.20
„ 65 Нью Бронсвик, замість квітів на панахиду за бл. п. Геройнь	10.00

ЗУАДК ТА ІНВАЛІДИ:

Від. 38 Ленсинг	10.00
-----------------	-------

ВКЛАДКА ДО УККА:

Від. 38 Ленсинг	10.00
„ 67 Перт Амбой	10.00

З подякою,

А. Кульчицька, фін. секр.
Анна Сивуляк, касієр

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Вишивані Вечерниці

Щороку в лютому Відділі США влаштовують спільно бал. Сходяться численно членки і їх родини, прибуває молодь. Весело проходить час, і не одна членка, що вже давно забула танкові кроки, пробує їх наново.

Торік ініціаторки цього балю прийняли ключ і назву Вишиваних Вечерниць. Чому не впровадити цього в нашої столиці? І справді, вже першого року показалося гарне число вишиваних суконь і блюзок. Цього року воно було менше. Зате дбайливо виконані моделі улегшували вибір. Рівночасно комітет балю проголосив вибір королеви краси, що мала б репрезентувати Україну на Міжнар. Жін. Виставці восени.

Отже в тому часі, коли жваво проходила забава, а гості підкріплялись коло буфету, журі дбайливо працювало. До нього входили: пп. О. Рейнарівич, М. Головей, М. Ржепецька й Л. Бурачинська. Пані розглядали вишивані моделі і приглядалися молоденьким личкам: хто кандидує на красуню? Та вибір цієї другої не вирішували вони, а присутні в залі; в тій цілі роздано окремі картки для голосування.

Біля півночі вже проголошено вислід змагань. Першу нагороду за вишивану сукню одержала п-на Аня Осінська (чорна шовкова сукня, прикрашена помаранчевим узором, проєкт і виконання п-ні Дарії Колатало). Друга нагорода припала п-ні Осипі Черник (спортова сукня з піскової панамі, прикрашена квітчастим узором). Відзначено суконку п-ні Лесі Різник (темносиній шатунг з вишиваною квіткою на кокарді). Із блюзок признано першу нагороду п-ні Мері Мартін (кремовий шовк із помідоровим узором), а відзначено блюзки пп. Надії Лисяк (біла маркізета, вишивана буюковинським узором) і Мирослави Осідач (білий шовк, прикрашений взором із Чернігівщини).

Окрім нагороджених було ще багато гарних моделей на залі. П-ні Дарія Костів мала дуже цікавий чорний джемпер із білими, вишиваними рукавами. П-ні Ольга Яворська прикрасила суконку з білого, чеського полотна,

гуцульським узором, а п-ні Анна Дністряк яворівським узором. Ці моделі виказували багато смаку й знання нашого орнаменту.

З-поміж великої кількості вишиваних блюзок треба відмітити модель Олі Попуги з рясною вишивкою. Гарні були блюзки пп. Катерини Баліков, Анни Малан і Ірини Андрусь. Багато

Із Вишиваних Вечерниць у Нью-Йорку: П-на Аня Осінська у чорній шовковій сукні, прикрашеній помаранчевим узором.

From the Dancing Party in New York:

Miss Anya Osinska was awarded the first prize for her black cocktail dress, adorned with Ukrainian embroidery.

вишиті були блюзки пп. Христини Блаженко і Галини Гошовської. Подібним узором („рожечки“) прикрасили свої блюзки пп. д-р Ірина Крамарчук і Анна Гнатиків. Взір із Чернігівщини примінила п-ні Таня Зимна.

Першою красунею балю вибрано п-ну Керол Буздиган, молоденьку шатинку з синіми очима. Її подругами були п-на Патриція Келлі і Леся Дражук. Голова Комітету п-ні Катерина Пелешок прибрала молоду Кароліну короною і в честь красуні музика заграла танок, що його вона перетанцювала. Присутні привітали вибір оплес-

ками, радіючи, що молода Кароліна восени гідно заступить нас поміж красунями інших національностей.

Пізно вночі баль закінчився. Гості розходились додому, а втомлені членки комітету ще довго порядкували. Поміж ними слід назвати окрім невтомної голови п-ні Пелешок — пп. Іванну Бенцаль, Марію Марусевич, Анну Колтон, Анну Кізіму, Марію Ржепецьку, Анну Секрету, Катерину Папуга, Марію Кольба, Ольгу Яворську, Кароліну Барщевську, Егнесу Ярема, М. Харамбуру, Анастасію Бродна.

Їх вклад великий, хоч непомітний. А думка — об'єднати на товариському ґрунті три хвили еміграції — дуже щаслива.

Присутня

Річні збори Укр. Дем. Клубу, 4 Відділу США

Відкрила збори голова п-ні А. Кізіма молитвою та вшанувала одноквилинною мовчанкою пам'ять померлих членок.

Президія: п-ні Емілія Корнат, почесна голова Відділу і п-ні Софія Серафим, секретарка.

Протокол з тогорічних заг. зборів прочитала п-ні Серафим.

Звіти Управи зложили: пп. Анна Кізіма, голова, Євдокія Ликтей, місто-голова, Софія Серафим, рек. секретарка, Кароліна Барщевська, касієрка, Таня Сиротюк, фін. секретарка і референтки: пп. Іванна Бенцаль, культ. освітня і делегатка до Об'єданого Комітету, Анна Колтон господарська, п-ні М. Ленчук і П. Бродин — сусп. опіки.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відбулось 10 ширших сходів членства. Відділ тісно співпрацював із Окр. Радою й іншими Відділами США. Є членом УККА і Об'єданого Комітету і брав участь в усіх національних імпрезах Нью-Йорку. На Конвенцію США вислав 2 делегатки, а на Окр. З'їзд 5 делегаток. Відділ готується до відзначення свого 30-літнього ювілею.

б) Культ. Освітня й Імпрезова: Влаштовано чотири імпрези, а саме: Свячене, свято св. Миколая, два чайні вечори з вигравою. Відділ брав участь в імпрезах Окр. Ради та Відділів США (Вишивані Вечерниці). На Свяченому л-ні Бенцаль відчитала реферат про Великодні звичаї.

Грошовий оборот: У 1959 р. було 713.87 приходу і 762.77 дол. витрат. Недобір пояснюється видатками на Конвенцію.

Контр. Комісія: пп. К. Стефанович, І. Плашовецька і Е. Ярема перевели перевірку книг і знайшли все в найкращому порядку.

Нова Управа: п-ні Анна Кізіма, голова, п-ні Євдокія Ликтей, містоголова, п-ні Софія Серафим, рек. секретарка, п-ні Таня Сиротюк, фін. секретарка, п-ні Юлія Федорович, кор. секретарка, п-ні Кароліна Барщевська, касієрка. Референтками стали: п-ні Анна Колтон, культ. освітньою, пп. Є. Ликтей і М. Ленчук сусп. опіки, п-ні Марія Кальба господарською. П-ні Іванна Бенцаль — делегатка до Окр. Ради, Об'єднаного Комітету і лідер Клубу, п-ні Софія Серафим делегатка до Окр. Ради.

Контр. Комісія: пп. Катерина Стефанович, Іванна Плашовецька і Е. Ярема.

Почесна голова: п-ні Емілія Корнат.

Почесна членка Відділу: п-ні Марія Ленчук.

Пожертви Відділу: Ухвалено пожертви на пресовий фонд Н. Ж. 25 дол., на УККА 25 дол., на фонд „Мати й Дитина“ 20 дол.

Закінчено збори товариською гутіркою з перекусом.

Софія Серафим, секретарка

Річні збори Жін. Помочі, 3 Відд. СУА

Дата: 7. лютого 1960.

Збори відкрила голова п-ні Анастасія Бродин.

Президія зборів: п-ні М. Слободян, голова, п-ні Анна Матвіїв, секретарка.

Звіти Управи зложили: п-ні А. Бродин голова, п-ні М. Марусевич містоголова, п-ні Марія Робіська секретарка, п-ні Марія Харамбура касієрка та референтки: пп. Анна Васильків і Анна Андрусів — сусп. опіки, п-ні Марія Демидчук — культ.-освітня і пресова. Не прибула, але оправдала себе п-ні Анна Яндо, фін. секретарка, яка з причини недуги не могла залишитись в Управі.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ відбув 8 місячних зборів і раз збори Управи. Вислав 2 делегатки на Конвенцію і кілька делегаток на Окр. Зїзд. Відділ брав участь у всіх починах Окр. Ради й інших Відділів СУА в Нью Йорку. В ньому успішно співпрацюють давні емігрантки з тут народженими і праця їх себе гарно оправдує: можна й іншим давнім Відділам покласти її за приклад. Якби так кожна мати привела до свого Відділу свою дочку!

б) Культ.-освітня: Відділ перевів самостійно Свято Матері і чайний вечір,

получений із доповіддю. Реферати на Свято Матері й другий про значення Мазепинського року зладила референтка п-ні М. Демидчук. З ініціативи Управи більшість членок разом із членками інших Відділів (8, 71) відвідали виставу „Кармен“ в опері м. Нью Йорку, де чоловічу роллю грала наша оперна співачка Марія Лисогір. Членки Відділу відвідали її в гардеробі та вручили їй китицю квітів.

Окрім того Відділ брав чинну участь у Міжнар. Жіночій Виставці, Святі Жінки-Героїні та Вишиваних Вечерниціях.

в) Сусп. Опіки: Референтки відвідували хворих членок. Відділ зложив пожертву на Колегію у Стемфорді 22.96 (прихід із Дня Матері), на сиротинець у Філадельфії 21 дол., на фонд „Мати й Дитина“ 10 дол., на школу св. Юра 100 дол., вислав 2 річники „Веселки“ до Європи.

г) Пресова: Референтка писала дописи про річні збори й імпрези Відділу до „Нашого Життя“ й „Свободи“. Відділ зложив 25 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Контр. Комісія: Іменем її промовила п. М. Слободян, яка поставила внесок на уділення абсолюторії, яку збори ухвалили.

Нова Управа: п-ні Анастасія Бродин, голова, п-ні Марія Марусевич містоголова, п-ні Марія Робіська рек. секретарка, п-ні Анна Матвіїв фін. секретарка, п-ні Марія Харамбура касієрка. Референтками стали: п-ні Марія Демидчук культ.-освітньою і пресовою, п-ні Анна Васильців сусп. опіки, п-ні Марія Кольба організаційною, п-ні Магдаліна Слободян виховною.

Плян праці: Містоголова п-ні М. Марусевич представила присутнім їх зобов'язання супроти СУА, СФУЖО та громадянства, закликала до більшої активності й до численнішої участі в імпрезах Окр. Ради.

Марія Демидчук
пресова референтка

АКРОН, ОГАЙО

Річні збори 7 Відділу СУА

Дата: 24. січня 1960.

Збори відкрила в несприятливості голови п-ні Пулк містоголова п-ні А. Кулик.

Звіти Управи зложили: п-ні П. Когут, секретарка, п-ні А. Зепко, касієрка.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ нараховує 38 членок, у тому більша частина новоприбулих, які завдяки добрій Управі гарно співпрацюють. Впродовж року відбулося 10 місячних сходин, на яких читано обіжники з Централі. Відділ вислав три делегатки на Окр. Зїзд (пп. Зепко, Когут і Іваницька) і дві членки увійшли до Управи Окр. Ради у Клівленді. Відділ вислав одну делегатку на XII. Конвенцію СУА (п-ні Зепко). Співпрацює з усіма українськими організаціями в Акроні.

б) Культ. Освітня й Імпрезова: Влаштовано два чайні вечори і спільну вечерю. При вечері все є вишивки на вигравку, що їх вишивають новоприбулі членки. У лютому відбулося Свято Жінки-Героїні з панахидою і святочними сходинами із рефератом у честь 500 героїнь, де членки взяли велику участь.

в) Сусп. Опіки: Вислано чотири пачки з уживаним одягом до Європи. Прийшов уже лист із подякою за одяг, що був у чистому стані, теплий і відповідний та з листом, хто що з нього дістав.

г) Зв'язків: Відділ належить до місцевої Федерації Жін. Клубів.

Нова Управа: п-ні М. Пулк, голова, п-ні А. Кулик містоголова, п-ні П. Когут секретарка, п-ні З. Нецкар заступниця, п-ні А. Зепко касієрка, п-ні З. Гошко заступниця. Пресовою референткою вибрано п-ню П. Галамай.

Контр. Комісія: пп. А. Мотрович, А. Воляник і С. Іваницька.

На закінчення зборів відспівано гімн СУА.

П. Галамай

ТРЕНТОН, Н. ДЖ.

Свято Жінки-Героїні

Дня 6. березня зібралась численно публіка в церковній залі. Свято відкрила голова п-ні Романа Мищик, впроваджуючи присутніх у суть цього святкування. По її вступному слові і немов у висліді його — дівчатка в нар. вбранні зложили на сцені прегарну китицю квітів у пам'ять жінок-героїнь. Оцею вступний акорд завершила пісня „Коли ми вмирали“, майстерно відспівана хором 11 Відділу під орудою п-ні Ірини Бованко.

Слідувала промова. Її мала виголошити п-на Леся Храплива з Нью Йорку та перешкоджена в останній хвилині, прислала текст її, що його з чуттям

і зрозумінням відчитала п-на Віра Бідна. Численними картинами жіночих постатей і діл авторка дійшла до жертви тих 500, що поклали своє життя в степах Казахстану. Оцим святом засвідчуємо наш поклін для їх незламного духа. Деклямація вірша Л. Мурович „Поклін“ у вмілій інтерпретації п-ні Марії Лямпіки, немов підтвердила це. Хор 11 Відділу відспівав пісню „При брамі в'язниці“, якої мелодію скомпонував п. Тритяк спеціально для цього свята.

По перерві драматичний гурток при СУА поставив поетичну драму Лесі Українки „На руїнах“ під мистецьким керівництвом артистки Людмили Сердюк. Слова поетки в їх грізному звучанні так добре віддають теперішні наші проблеми! В осередку поеми стоїть жінка, пророчиця Тірца, яку майстерно відіграла Людмила Сердюк. Вона то будить, закликає, термосить сумлінням ізраїльтян. Їх відіграли: п-ні Анастасія Бойцун — жінку, п-ні Марія Лямпіка — дівчину, п-на Мирослава Глушок — підлітка, п. Іван Самокішин — чоловіка, п. Іван Головка — старого, п. Богдан Хабурський — співця, а п. Орест Мицик — левіта.

Таким могутнім акордом, як слова Лесі Українки, закінчено свято.

МІННЕАПОЛІС, МІНН.

Ревія 16 Відділу СУА

Дня 20. і 21. лютого влаштовано ревію „На хвилях ритму і мелодій“ під мист. керівництвом Олени Бенцаль-Карп'як. Перша частина складалась із таких точок: скечі „Перша любов“ (виконавці: О. Луцик, У. Крамарчук, П. Бунік, І. Крамарчук) і „Музичний“ (виконавці: О. Бенцаль-Карп'як, К. Павлишин, В. Мінкович), сольоспів К. Павлишин, О. Бенцаль-Карп'як, І. Іваськевич, дуети У. Крамарчук, М. Павлишин, Т. Плювак, В. Мінкович і монолог В. Анастасієвського. Конферансієрку провадила Катря Гуцал. Виконавці явилися у вечірніх сукнях та смокінгах.

У другій частині виступали ті самі виконавці з українською тематикою. Окрім скечу „Дві куми“ (виконавці: О. Бенцаль-Карп'як і О. Луцик), сольоспіву та монологу було кілька танкових точок у виконанні М. Моцьо, О. Мухи, С. Павлишин, Л. Свінцицької. Закінчено цю частину „епілогом“, в якому взяли участь усі учасники ре-

вії, що виступали в національних строях.

Постановою танків займалися О. Бенцаль-Карп'як і П. Королевич. Фортепіановий супровід спочивав у руках О. Карп'як.

Вперше переведено такий вечір у Твін-Ситі. Дохід призначено на залишенців.

**Катря Гуцал, голова
В. Ермоленко, секр.**

МАЯМІ, ФЛА.

Зустріч Союзняк

Як щороку, так і тепер дня 17. лютого відбулась Зустріч приїзжих Союзняк із членками нашого Відділу. Її відкрила молитвою голова п-ні Ф. Зиблікевич і прохала гостей зайняти місця. Культ.-освітня референтка п-ні Е. Остап'юк в короткій промові згадала тих жінок-піонерок, що створили підвалини нашої організації. Однохвилинною мовчанкою вшановано їх пам'ять. Потім голова поклікала присутніх до слова і кожна з них розказувала дещо про працю свого Відділу. Наші членки теж розказали про себе і так приємно проминув час.

Наш Відділ приєднав 9 нових членок. Недавно тому вислав як відпоручницю містоголову п-ню Анну Запф на концерт Демократичного Жіночого Клубу в честь п-ні Труман.

Присутні Союзняки зложили 15 дол. на будову української церковної зали.

Отак закінчилась цьогорічна Зустріч, яку думаємо влаштовувати щороку й прохаємо Союзняк з інших місцевостей про це пам'ятати!

Лусія Візняк

ШИКАГ'О, ІЛЛ.

Товариська Зустріч

Наші членки хотіли б сходитись не тільки для ділових нарад та роботи. Хочеться нераз поготорити про це й те, обміняти думками та послухати щось цікавого.

Ряд таких товариських зустрічей запланував 22. Відділ Союзу Українок, а перша з них уже відбулась 10. лютого в домі УНСоюзу.

Весело, гамірно й дружньо — це вам характеристика вечора. Якесь невидима нитка лучить чужих собі людей, єднає і зближує. Тут укладається пляни на майбутнє, тут і особисті розмови із знайомими. Опісля — цікава доповідь п-ні Геруляк, власниці відомого сальону краси, на тему „плекан-

ня волосся“, в висліді чого розвинулася цікава дискусія! Бо котра з нас не хоче гарної зачіски, приманливого поліску й естетичного вигляду?

При розмові й чайку ніхто й не відчував, як швидко біжить час; треба вертатись додому, бо це ж будень, а завтра новий „робочий“ день.

Поволі пані розходились з постановою скоро знову зійтися!

Орися Гарасовська, прес. реф.

КОГОВЗ, Н. Й.

Річні Збори 34 Відділу СУА

Дата: 21. лютого 1960.

Збори відкрила молитвою голова п-ні Ольга Павлів.

Президія зборів: п-ні Ксеня Кухар, голова, п-ні Уляна Омецінська, секретарка.

Звіти Управи зложили: п-ні О. Павлів, голова, п-ні Надія Касіянчук, секретарка, п-ні Марія Галькевич, касієрка і референтки: п-ні А. Гавдяк, культ.-освітня, п-ні В. Галібей, сусп. опіки.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відбуто 8 ширших сходин і 5 засідань Управи. Приєднано 11 членок.

б) Культ.-Освітня й Імпрезова: Відбуто святочні сходини в честь Ольги Басараб і в День Матері, поставлено театральну виставу „На перші гулі“, виведено гагілки, уряджено пікнік, ювілей подружжя п-ва Марії й Петра Ракочих, ялинку і продажку харчів. У 20-ту річницю проголошення Карпатської України відчитано доповідь. Окрім того Відділ співпрацював із місцевими організаціями.

в) Сусп. Опіка: Відвідувано хворих по шпиталях і виславо старим у Німеччині 28 дол. Пожертва на інвалідів 5 дол.

г) Фінансова: Сплачено довг на будову місцевої парафіяльної школи. Касовий звіт виказав 1,002.99 дол. приходу і 912.50 дол. витрат.

Контр. Комісія. Іменем її п-ні А. Гогоша ствердила, що книги є ведені в порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, що її збори ухвалили.

Нова Управа: п-ні Ксеня Кухар, голова, п-ні Марія Поптанич, містоголова, п-ні Віра Галібей, секретарка, п-ні Марія Мацюк, касієрка. Референтками стали: п-ні Дарія Кендзерська, культ.-освітньою, пп. Ольга Коник, Євгенія Шанц і Ольга Сенета сусп. опіки.

Контр. Комісія: пп. Зинівія Білас і Анна Гогоша. **Присутня**

ЛЕНСІНГ, МИШ.

Коляда 38 Відділу

Першого дня Різдва Христового членки Відділу пішли з колядою. Це були: пп. Анна Наконечна, Марія Мальована й Анастасія Гудз, які не жаліли труду й обійшли ряд українських домів. Зібрали 40.50 дол., що їх зложили слідувачі: По 3.50 п-ні Анна Наконечна, по 3 дол. пп. М. Мальована, С. Пилипчук і В. Рогач, оба з Джексону, А. Забротська, М. Забротський, Т. Забротський, по 2.50 дол. К. Левандівська, по 2 дол. А. Полегонька, А. Гудз, А. Пилипшин, П. Філь, Т. Стенькевич, Л. Блейк, Є. Пугач, по 1.50 М. Даниловський з Джексону, по 1 дол. Р. Слобода з Джексону. З того призначено 10 дол. на прес. Фонд Н. Ж. Жертводавцям щире Спасибі!

Анна Наконечна

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Річні збори 43 Відділу СУА

Дата: 21. лютого 1960.

Збори відкрила голова п-ні Ганна Білинська молитвою.

Президія: п-ні Стефанія Пушкар, містоголово Централі.

Звіти Управи зложили: п-ні Ганна Білинська, голова, іменем усіх членок Управи, а саме містоголово п-ні О. Грабовенської, секретарки п-ні Я. Оранської, касієрки п-ні Мамчин, і референток — організаційної п-ні Н. Перфецької, імпровової п-ні Л. Чайківської, сусп. опіки п-ні д-р Т. Цісик, пресової п-ні І. Савицької і господарської п-ні О. Слюзар. Дякуючи всім референткам вона торкнулась проблем діяльності Відділу, а головню молодих членок, що не завжди беруть участь у починах Відділу.

..Дискусія насвітлила цю справу. У ній брали участь пп. Ростислава Богачевська, Олена Слюзар, Кекилія Гардецька, Осипа Грабовенська й інші.

Контр. Комісія: п-ні Анна Богачевська, голова висловила признання Управі і членкам Відділу та поставила внесок на уділення абсолюторії, що її збори ухвалили.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ придбав у 1959 р. 22 членки, отже начислює тепер 120 членок. Відбулося 9 ширших сходин, а 8 засідань Управи. На Конвенцію УЖКА у Вашингтоні вислав одну делегатку, а на XII Конвенцію СУА 5 делегаток. Відділ заложив свій архів.

Вже другий рік Відділ винаймає на сходини домівку у своїй околиці.

Окрім того Відділ вдержував приятні взаємини з іншими Відділами СУА, відвідуючи всі їх імпреди та ювілеї.

б) Культ. Освітня: Всі сходини Відділу були получені з рефератами на різні теми, спогадами чи репортажами. Звичайно слідувала дуже цікава дискусія. Спільно з імпрововою референтурою підготовлено Вечір Фолкльору і Нар. Ноші. На сходинах висвітлено фільм із життя дівчорі й молоді.

в) Імпровова: Відбулись „запусти“ у формі веселого товариського вечора, Перкалеві Вечерниці у травні, а Вишивані Вечерниці у лютому 1960 р. Найповажнішою імпрововою був Вечір Фолкльору й Нар. Ноші, що випроводив около 20 стрів, зразки народніх танків і гуцульську музику. Всі ці імпреди були зреферовані свого часу в нашому журналі. Із Вечора Фолкльору накручено фільм (п-ве Б. Паздрій і Р. Савицький), що є власністю Відділу.

г) Пресова: У тому році придбано 14 нових передплатниць Нашого Життя, за що редакція журналу висловила окреме признання. Про діяльність Відділу появлялись дописи в Нашому Житті і в заг. пресі.

г) Сусп. Опіка: Відділ має патронат над школою в Європі (30 дол. місячно) і опікується „бабусею“ (60 дол. річно). Вислав ліки для хворої артистки в Європі (60.78 дол.) та опікувався хворою жінкою у Філадельфії.

д) Виховна: Відділ уфундував одну повну стипендію (112.00 дол.) на курсах українознавства при Пенсилвенському Університеті. Окрім того йдуть заходи коло зорганізування суботнього дитячого садку.

е) Господарська: На кожних ширших сходинах був підготовлений чай і солодке, а на вечерничах буфети.

Нова Управа: п-ні Ростислава Богачевська, голова, пп. Анізія Мірчук і Ніна Карпинич, містоголово, п-ні Ярослава Оранська секретарка, п-ні Анастасія Сагата, касієрка. Референтками стали: п-ні Іванна Осідач організаційною, п-ні Анастасія Жилава, культ. освітньою, п-ні Марія Олійник, імпрововою, п-ні д-р Тетяна Цісик сусп. опіки, п-ні Ярослава Острук виховною, п-ні Слава Куліш пресовою, п-ні Мирослава Паладій господарською.

Контр. Комісія: п-ні Анна Богачевська, голова, п-ні Ольга Стулковська та Іванна Федорів, члени.

Свято Ольги Басараб 46 Відділу СУА

Дня 28. лютого зала Гор. Клубу при Браун вул. зібрала численну публіку: це зійшлося членство Відділу вшанувати пам'ять своєї патронки. Всі засіли при гарно накритих столах. Голова Відділу п-ні Олена Котович відкрила свято й привітала Владу Кир Йосифа, що саме прибув. Провід свята перебрала п-ні Ольга Фостик, заслужена членка Відділу. Преосвященний Кир Йосиф провів молитву, поблагословив страви і промовив до зібраного жіноцтва коротко і щиро. Подав характеристику жіночої праці у громаді й парохії і побажав далі тривати в ній. Потім попрощався, бо чекав його інший обов'язок.

Коли присутні спожили смачний обід, зладжений членками Відділу під проводом госп. референток пп. Співак і Намаки, голова п-ні Котович вголосила реферат. У ньому подала стислу характеристику жінки, що вказала шлях сотням і тисячам українських жінок. Ольга Басараб є прикладом сильного характеру і великої пошати. Доповнивши це життєписними даними, дала повну картину цієї пошати у 36-ті роковини смерті. Зчерги хор 10 Відділу під орудою проф. Ірини Чумової відспівав дві пісні („Ви жертвою в бою“, „Заквітчали дівчачонька“), а мала Христя Забротська продекламувала вірш „Любіть Україну“.

Тепер п-ні Фостик, яка заповідала точки програми, стала покликати до слова. Від Гол. Управи промовила п-ні Л. Бурачинська, пригадавши самітну могилу на Янівському цвинтарі, а заслужена членка Відділу п-ні Юлія Бурак вказала на те, як дух Ольги Басараб натхнув Відділ до праці і держав його довгі роки. Від Окр. Ради говорила п-ні Анна Сивуляк, касієрка Гол. Управи. Від Управи 46 Відділу промовила п-ні З. Терлецька, а від 10 Відділу привітала п-ні Оксана Рудакевич. Привіт від станиці ОБВУА зложив д-р Микола Рибак.

Скріплені на душі присутні розійшлися, дякуючи Управі за гарне свято.

Присутня

БОФАЛО, Н. Й.

50-літній подружній ювілей голови 49 Відділу

Дня 20. лютого розпочалось рдинне свято п-ва Снайчуків о год. 9 рано Богослуженням у церкві св. о. Миколая. Ювіляти з дітьми та старши-

НАШЕ ЖИТТЯ — КВІТЕНЬ, 1960

ми внуками приступили до св. Тайн. Увечорі відбувся бенкет у церк. залі св. Духа в Лакаванні, в якому взяли участь рідня і приятелі. Вечором проводив п. І. Була, сват ювілянтів, що на вступі привітав їх та подав коротко їх життєпис. Нарис його подали ми в ч. 3 Н. Ж. Потім о. А. Стасюк провів молитву, всі засіли до вечері, а потім по черзі вітали ювілянтів: сини, дякуючи за добре виховання, невістки за виrozumіння й доброту, а брат та сестра ювілятки бажали дожити до діамантового ювілею. Новоприбулий о. М. Кравчук поділився з присутніми спогадом з-перед 10 літ у Канаді, де вперше зустрів ювілянтів. Потім привітав їх жартівливо п. Сколярчук, шкільний товариш ювілятки. П-ні Емілія Стасюк, секретарка 49 Відділу СУА, вручаючи подарунок, привітала ювілянтів в імені Відділу, а п-ні М. Меліш зложила привіт від Сестрицтва. О. А. Стасюк у своєму слові підкреслив велич та вартість християнського подружжя. О. Б. Остапович відчитав привіти, що наспіли від місцевої Філії УККА, о. М. та п. О. Ілевичів та радного Ч. Гурського.

Пані Снайчук подякувала всім присутнім за вшанування їх родинного свята. На прохання п-ні А. Макух пп. Люта і Стефанюк перевели збірку на прес. фонд Нашого Життя, що дала 27.50 дол., а п-во Снайчуки пожертвували 25 дол. на ту ціль. Грімким многоліттям закінчено бенкет, але охочі до танців мали нагоду ще довго забавлятися.

Радіємо всі, що Господь дозволить п-ву Снайчукам діджатиє золотого ювілею та бажемо їм прожити в кріпкому здоров'ї ще многі літа!

Присутня

ВИЛМІНГТОН, ДЕЛ.

Свято Жінки-Героїні

Свято жінки-героїні якомь не клеїлося; то не було сил, то не було залі. Як же ж буде?! Не можемо забувати наших замучених сестер, не можемо тим більше тому, що наш Відділ так і називається іменем П'ятсот Героїнь, що життя своє положили під большевицькі танки, коли вимагав того великий момент. Чи ж не пом'янемо їх славної пам'яті хоч маленькою академією?!

І 28. лютого 1960 р. відправилася панахида в церкві св. о. Николая за всіх українських жінок, які полягли мученичою смертю за ідею вільної

Батьківщини, а опісля відбулася академія в їх честь.

Жіночий хор під керівництвом п. Ярослава Кушніра виповнив програму свята. Пані Марія Дзюблик відчитала реферат, а молода пластунка, Дарія Скамай, віддеклямувала зворушливий вірш, що багатьом присутнім витиснув сльози з очей. Декорацією зайнялась Лідія Гарванко.

Академія, хоч коротка, але гарно поставлена, залишила добре враження. Шкода тільки, що публіка не дописала так як повинна б.

Ця імпреза вже за нами, але спочивати не можна; ось надходить свято Шевченка, яке вилмінгтонці давати-

Із Свята Жінки-Героїні у Вилмінгтоні, Дел.: На сцені жіночий хор Відділу і декляматорка п-на Дарія Скамай. Зліва направо: пп. Софія Цивак, Ірина Шерба, Софія Леськів, Арега Скамай, Дарія Скамай, Олена Шатинська, Ольга Паранчак, Марія Танчук, Марія Дзюблик, Катерина Гусак.

муть спільними силами і наш Відділ мусить також брати активну участь. А опісля — але про це колись пізніше. 54-ий Відділ має багато плянів на найближчу будуччину.

Лідія Гарванко, прес. реф.

ДІТРОЙТ, МИШ.

Основні збори 56 Відділу СУА

Дата: 16. листопада 1959.

Збори відкрила голова Ініціативного Комітету п-ні Катря Кривуцька.

Президія зборів: п-ні Павліна Будзол, голова Окр. Ради, — голова, п-ні Анастасія Вокер, орг. референтка Гол. Управи, — містоголова, п-ні Мирослава Зубаль — секретарка.

Засновини Відділу: Ціль сходин пояснила п-ні Катря Кривуцька, як голова Ініц. Комітету. П-ні Павліна Будзол, голова Окр. Ради привітала цей почин, вказала на цілі Союзу Українок Америки та його засяг праці. Заохотила всіх до гармонійної співпраці і зро-

зуміння нашої організації. Прохала, щоб усі членки стали передплатницями журналу Наше Життя і висловила надію, що новий Відділ буде тісно співпрацювати з Окр. Радою.

Управа Відділу: п-ні Антонія Крохмалюк, голова, п-ні Олександра Ковальська, містоголова, п-ні Наталія Дубицька секретарка, п-ні Оксана Середюк касієрка. Референтками стали: пп. Катря Кривуцька і Рома Гайда культ. освітніми, п-ні Стефанія Дуб пресовою, п-ні Стефанія Филипів виховною, п-ні Станислава Гайда організаційною, пп. Стефанія Лазечко і Софія Шумило сусп. опіки. Делегаткою до Окр. Ради стала п-ні Мирослава Зубаль.

Контр. Комісія: пп. Олександра Воробкевич, Наталія Петріна, Олександра Лятишевська.

Привітання Відділу: П-ні Анастасія Вокер побажала Відділові успіху та вручила нововибраній голові молоток, як символ сили, єдності і дисципліни в правлінні Відділом, а секретарці книгу для протоколів, прикрашену золотим шнурочком. Як перше завдання поручила запізнання зі статутом СУА.

Патронка Відділу: Одногосно вбрано нею Людмилу Старичку-Черняхівську, а про свої зустрічі з нею розказала п-ні Катря Кривуцька.

Збори закінчено товариською гутіркою при перекусці, під час якої п-ні Катря Кривуцька відчитала по-мистецьки дві поеми Лесі Українки.

Мирослава Зубаль, секретарка

ЮТИКА, Н. Й.

Продажа печива

Референтка сусп. опіки п-ні Дозя Савицька була ініціатором цього почину, пристрасно закликаючи інших жертвувати на цю ціль. Вона пригадувала, що самі ми у свій час користали з добродійности інших (пригадаймо щедру допомогу скитальцям), то ж не слід нам забувати про тих, що в потребі, в невідрадних обставинах, чекають нашої підтримки. Продажа печива, одна в листопаді, а друга у грудні — дали добрий збір, а обі референтки пп. Р. Рабарська і Д. Савицька плянують незадовго третій.

ДІТРОЙТ, МИШ.

Коляда 63 Відділу СУА

Дохід із коляди виносив у цьому році 194 дол. Цю суму поділено: для

українців у Польщі 112.08, на оплату пачок до Польщі 21.92 дол., хворій студентці на протезу 50 дол., старшій жінці у Франції 10 дол.

На цю збірку зложились пожертви, згідно з листом ч. 1 (збирала п-ні Т. Стельмах): по 5 дол.: Василь і Филипина Стерхалюки, Михайло Витягловський, Сосницькі, Марія Малинович, Григор і Степанія Годів, Петро Рогатинський, др. Валентина Савчук, Марія Воскрес, Богдан Скасків, Ярослав Стецюк; по 3 дол.: Ірина Захарків, Орест Логінський, А. Горпанюк, Северин Злочовський, Юрій Юрків, Розалія Кіналь, Адам Савка, Олекса Винарчик, Оля Макар, М. Легета, Роман і Іванна Дацко; по 2.50 дол.: Оля Янчишин; по 2 дол.: Ю. Чорній, др. В. Прокопович, В. Бук, Ф. Фурда, П. Кухар, І. Іваницька, Д. Волошук, М. Кешіш, В. Ковальчук, І. Добрянський, М. Ласка, М. Посмітюх, К. Поталенко, І. Лончина; по 1 дол.: В. Українець. Разом 114.50 дол. Друга листа буде вміщена в черговому числі. Щире Спасібі!

Управа 63 Відділу СУА

НЮ БРОНСВИК, Н. ДЖ.

Річні збори 65 Відділу СУА

Дата: 27. грудня 1959.

Відкрила збори п-ні Ганна Ратич молитвою і привітала представниць Окр. Ради пл. О. Гординську і О. Салук.

Президія: п-ні О. Гординська, голова, п-ні І. Ратич, секретарка.

Звіти Управи зложили: п-ні Г. Ратич, голова, п-ні С. Котис містогорова, п-ні С. Микитка секретарка, п-ні Т. Панькевич касієрка, і референтки: п-ні О. Ощудляк культ.-освітня, п-ні В. Ровенко сусп. опіки, п-ні М. Слободян господарська.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ відбув 8 ширших сходин і 8 сходин Управи. Співпрацює з усіма місцевими організаціями та парохіяльною школою, допомагаючи при влаштуванні різних імпрез. Відділ провадить свою хроніку.

б) Культ.-освітня й Імпредова: Відділ влаштував Вишивані Вечерниці, на яких були нагороджені за найкращі сукні. Відбулись святочні сходини, присвячені пам'яті Ольги Басараб, на яких жін. хор відспівав гімн СУА. Влаштовано виставку писанок і нар. мистецтва в банку в Гайланд Парк, Н. Дж. Як і кожного року влаштовано День Батька, на якому виступала танкова

група. Відділ пожертвував 30 дол. на Наше Життя і 10 дол. на книжку про вчителюк.

в) Сусп. опіка: Відділ взяв під опіку бабусю в Австрії і вислав 17 пачок до Європи, з того 9 до Польщі, 3 до Югославії, 3 до Австрії і 2 до Німеччини. Членки помагали при пакуванні а пл. С. Микитка і М. Слободян зайнялись висилкою. Щоб зібрати фонди, членки шедрували. Із зібраних грошей призначено 30 дол. на фонд „Мати й Дитина“.

г) Виховна: Ідучи назустріч і в поміч батькам, Відділ ще торік зорганізував рій новаків. Цього року вже є два рої, які належать до пластової

Заходами 65 Відділу СУА зорганізовано у Нью Бронсвіку рій новачок.

Through the initiative of UNWLA Branch 65 a group of Plast youth organization was founded in New Brunswick, N. J.

станції в Елизабеті. Цього року Відділ допоміг одній новачці виїхати на пластовий табір. Закінчено курс танку й ритміки, що його провадила фахова вчителька п-ні Ірина Голубовська. Попис відбувся під час Дня Батька. Заходами Відділу відкрито бібліотеку для дітей.

г) Господарська: Під час імпрез господарська референтка з допомогою членок підготовляла й провадила буфет.

д) Фінансова: Відділ мав 965.82 дол. приходу, а 862.60 дол. витрат.

Контр. Комісія: Іменем її п-ні Е. Цісик поставила внесок на уділення абсолюторії, яку збори одногосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні С. Микитка голова, п-ні С. Котис містогорова, п-ні Д. Оріховська секретарка, п-ні І. Ратич секретарка англ. мовою, п-ні Т. Панькевич касієрка. Референтками стали: п-ні О. Ощудляк культ.-освітня, п-ні М. Слободян організаційна, пл. В. Ровенко і С. Тернопільська сусп. опі-

ки, пл. О. Попель і М. Неїлко господарські.

Контр. Комісія: пл. Е. Цісик, О. Танчак, А. Ратич.

Збори закрито молитвою. Відбулась перекуса, яку приготвила уступаюча госп. референтка з допомогою членок.

Дарія Оріховська, секретарка

НЮ ГЕЙВЕН, КОНН.

Річні збори 66 Відділу СУА

Дата: 13. грудня 1959.

Збори відкрила голова п-ні М. Данилович молитвою.

Президія зборів: п-ні М. Гижка голова, і п-ні В. Гусак секретарка.

Протокол із попередніх зборів прочитала п-ні В. Гусак.

Звіти Управи зложили: п-ні М. Данилович, діюча голова відчитала звіт кол. голови п-ні Марти Олесницької, яка виїхала, а потім зложила свій власний за останній час. Потім звітували: касієрка п-ні М. Данилович і референтки: господарська п-ні Р. Яхницька, культ. освітня п-ні М. Косович, хору п-ні Р. Яхницька, фінансова п-ні В. Вальницька, сусп. опіки п-ні М. Рудницька, пресова п-ні д-р О. Томоруг.

Діяльність Відділу:

а) Культ. Освітня: Відділ влаштував виставку у місцевій бібліотеці. Хор Відділу під орудою п-ні М. Гижкої співав на Конгресі СФУЖО у Нью Йорку.

б) Організаційна: Відділ вислав одну делегатку на Конвенцію у Нью Йорку (п-ні М. Олесницька).

в) Сусп. Опіка: Відділ має постійний патронат над навчальною станицею в Німеччині (20 дол. місячно). На ту ціль переведено збірку серед громадянства і влаштовано льотерію для дітей. Вислано 10 пачок українським родинам у Польщі, около 20 ф. кожна.

г) Імпредова: Відділ співпрацював цього року з іншими організаціями при імпрезах. В запусі 1959 р. влаштовано вечерниці з Філією УЖКА і вечерю в День Батька з Нар. Домом. Але було декілька власних імпрез. З нагоди від'їзду голови п-ні Олесницької Відділ влаштував товариську зустріч.

г) Господарська: п-ні А. Самофал, фаховець домашнього господарства, яка недавно тому зностріфікувала свій диплом, дала показ роблення й декорації салаток і тортів. Двічі влаш-

(Докінчення на обгортці)

ВІТРАЖІ

Відіграється точка по точці з низанки нашої програми. Ми вдаємося в первісність підпиринейських містерій, в мальовані печери з буйволами й дикими кіньми, де невідомі предки людства розвинули свій хист, який підніс їх, відрізняючи на віки від сусідів-звірів: міт і мистецтво.

Шардон освітлює смолоскипом рожево-барнавітіла на склепіннях печери, покритої грубою поволокою вапняної глянцури, і розшифровує їх значення:

— Бо техніку, Марку, знають і терміти, але це не те. Сюди людство знов вертається черпати до відроджуючого джерела. Тут знайдете все потрібне: вибір, безпосередність і стилізацію без зайвого перегончення. І коли Пікассо малює своїх турів, з турів півнів, а з тих — гітари, то це тому, що він — примітивна дитина, якій можна брати малювання, як іграшку. Очевидно, засуджується захоплення самим актом творчості, який дозволяє йому іноді на такий вибрик, як забути суть самої ідеї. То культ малювання, ритуал, переведення в твір кожної нової думки; тут усюди багато небезпечного, еретичного, самовладного і, биймося в груди: приманливого. Така Божа грайливість, така анархія! Але як близько лежать одні з одними — святі і несвяті речі! Наші погляди дуже позмінювалися в деталях від середньовіччя. Ще дивимося скося на Ніцше за таке відважне слово: „Я не міг би вірити в такого Бога, який не вмів танцювати“, а що ж тут в останнім різне від Дантівської алегорії, що Ісус — сонце (а сонце ж — рух, *primum mobile*!) Гірлянда поетів танцює довкола сонця свій вічний хорівід, бо поет — творець, віддзеркалення Творця. Сатана — пригадайте „*Inferno*“ — суттєво нерухомий, а нерозкаяний грішник — або зовсім закостенілий, або в монотоннім русі тупої, бездушної машини, безглузлого „*perpetuum mobile*“...

— Ні, ні, Шардоне! Я маю деякі застереження до Пікассівських метаморфоз. Колись оглядав картини майстра Петрушки. Одну був готовий з місця собі забрати, якби в мене були гроші: два коні в хмарах, пегаси без крил, сміливо накреслені вуглем, з недійсними відтінками циклямену й індіго. Зішкрябавши дома за якийсь час нутро свого гаманця, я знов загостив до майстра.

„Я прийшов по коні“.

„Які коні?“

„Коні в хмарах“.

„Ах ті? Зовсім не важні. Дивіться, я перемалював картину. Що скажете на ці гуси?“

Я назвав логано малярів і всякий дріб. Вже Руданський робив з Миколи Варвару, і ніякого пожитку з того не було...

Шардон сміється пласко, як цинковий баняк.

Доць в Іспанії йде рідко. Кам'янисті оселі, осли з замотаними очима — мені знов пригадується „*Inferno*“ — крутять цілий день воду на убогі плянта-

ції, а нарід, твердий до звірів, як і до себе, животіє і плодиться серед високих річищ на солоній землі, де дерево рідше стрінеш, ніж людину. Суворі типи, жінки вдягнені в чорне коло сільської криниці з глиняною посудуою, пралі, аскетичні монахи зі зрослими бровами, які ще й досі говорять про „святую інквізицію“ і йдуть подивляти героїство тореадорів на арені. Хай хто відважиться зломити ті заціпілі, кровожадні звичаї! Скоріше зломив би цьому людові хребет. Переживається красу характерного.

— Що ж тут гарного? Я зовсім розчарована. Камінь, порох, біда, ніде квітників, ні дерев... — Суха панна Гільда Шрумп вибалушила водянисті очі й почуває себе ображеною в Бургосі, що хтось може захоплюватися Іспанією.

— Пані, — хочеться крикнути їй у трубку на вухо. — Ви не відчуваєте, як за серце береця монотонність в пласких балконах і пласких дахах на високих церквах, ви певно не чуєте тих глухих дзвоних тонів по Іспанії. Ви вчора довбали зубочисткою в оливках, нарікаючи на їх гострий запах, а сьогодні ви сердитесь на поплямлений обрус у ресторані. Будь ласка, чи ви приїхали сюди на вигоди й на те, щоб смакувати швейцарські присмаки? Іспанія вбога. Але ви зовсім не помітили, що сходи перед велетенським храмом розкладені, як вахлярі, і більше ніж повага й тяжіння релігійного переживання в архітектурі, більше ніж спопелілі гобелени над амвоном з поломаною лінією еспанських сходів і ніж голови покриті побожно мантилями вас цікавило, чи мавр з годинника „*Papa moscas*“ справді прококтує мухи...

Річище Ебро застигло, повне густої брунатної піни, але по вечері, в тих насичених еспанських вечерах, нас трясє холод; ми готовимо шатра і розпалюємо вогонь. Потім оповідаємо, що кому пригадається. Так я можу пригланутися ближче поодиноким особам із товариства.

З земляків є тільки Дримба, який добродушно кліпає очима, поблискує золотим зубом і певно ховає в кишені бублики до опери, бо так — куди дешевше, і буфет на перерві буває переповнений... Він пише на всі теми до свого журналу, залюбки про такі оголомлюючі події як та, що геніяльний артист Кавка відвідав Рубенсовий дім в Антверпені. Дримба посилає з кожного місця нашого побуту велетенські статті і різниться від інших безнадійною самопевністю.

Правда, є ще Ярина. Вона носить дуже тонку обручку на середнім пальці й виглядає на перелякану ланю, або на людину, яка стелить за собою ліжко в готелі та перепрошує всіх за своє буття. Вона не носить прикрас. Волосся, зв'язане в грецький вузол, теж нагадує ланину шкіру.

А з „ланями“ було так: Ще якось по дорозі через Францію Ярина й Ільонка, яка так добре вико-

ривує всі обставини для своїх дотепних зауваг, пішли шукати прибіжища в студентському домі, бо надворі дощ таки добре розкапався і нічліг у шатрах ніяк не вабив. Вони відразу побігли з рушниками до купальні, щоб відсвіжитися з дороги, але яка картина розгорнулася перед ними! При умивальнях, голі-голісінькі, стояли великі, гандрабаті американки й прали панчохи. І тоді Ільонка обернулася на п'яті в півколо і сказала те летюче слово: „Ходім, Ярино. Тут тепер — корови. Лані прийдуть пізніше“.

Треба бачити Ільонку, нерозлучну із своїм повстанським дощевиком, як вона говорить! Водить по нас блискучими очима, а голос — як магія. Раз вправді д-р Айнігер присікся до неї за гостру вимову угорського „р“, бо товариство, хоч складене з різнорідних первнів, вживає німецької мови. Але, думаю, що вже йому відхотілося битися з нею шпандами слів. Діалог був такий:

— Звідкіля ви, що говорите так комічно?

— Я? З Угорщини. Але вам не треба візитівки, бо я знаю, звідки ви, — почервоніла Ільонка.

— Ну? Я справді цікавий.

— Певно з Неандерталу, взявши до уваги манери.

Д-р Айнігер „не зрозумів“, але від того часу звертається до дам з великою ввічливістю. В душі я сильно йому співчуваю, хоч він собі позитивіст-біолог, бо в подружжі він зовсім під капцем своєї слабшої, але на голову вищої половини, пані Сабіни. Вона — то Синай з м'яса, з завжди вогким кінчиком зачервоного нова, (каже: від сінного нежиту, але я думаю, що то від пива).

Є на світі багато хиб, які годжуся простити. Хто з нас праведний? Ніхто. Але одної хиби таки не могу стерпіти: впертої дурноти.

Ось послухайте розмови пані Сабіни з чоловіком, тоді довідаєтесь, що таке китайські тортури.

— ... Ти дивуєшся (це вона), що рідня Носодерів купує щодня п'ять кіло найкращого м'ясива для собак. Адже расові собаки мусять мати добре м'ясиво. Професор Фідібус купує тільки відпадки для своїх.

— Очевидно, що собаки мають мати добру їжу, але ніякий собака не вимагає при сьогоднішніх соціальних обставинах віденських котлетів.

— Але несвіже м'ясо вбиває собак. Наші з'їли раз гниле й дістали коросту. Якщо людина думала б тільки про бідних, не могла б собі купити ані кришталевої лямпи, ні перського килима...

— Це зовсім інша річ. Я думаю, що собаки задоволилися б тим самим м'ясом, яке ми їмо.

Пані Сабіна обурюється:

— Але расові собаки не можуть їсти вареного м'яса. Воно мусить бути тільки надпечене. Найкраще купувати їм серце. Я завжди купувала серце нашим собакам.

— А Носодери якраз серця не купують, тільки найдорожче м'ясо, а це, на мою думку, зовсім непотрібне. Так думає між іншим і пані Х., яка має п'ять справжніх вовчурів.

Пані Сабіна з тріумфом:

— Бачиш! П'ять вовчурів! Один, думаю, вистачає. Вона повинна, отже, продати решту і роздати

гроші бідним. А ти не купи собі книжок, бо на світі є бідні. Професор Фідібус критикує багатство Ватикану, церковні ризи і дорожочності, бо на світі є соціальна біда! Якби людина тільки про те й думала, не купила б ніколи кришталевої лямпи, ні перського килима... Але професор Фідібус купив собі лямпу за п'ятьсот марок. Теж непотрібний видаток у їх обставинах.

Д-р Айнігер замовк, бо певно скок від собачої їжі до Ватикану був йому заширокий. Він махнув рукою, і його потрійне підборіддя впало, здаючись, на груди.

Шардон з явною нехиттю слухає таких розмов, перед якими часом не можна втекти.

— Не забувайте, Марку, що ми легше переносимо великі трагедії, як щоденні трагікомедійки. Можна зрозуміти, що хтось дав себе розп'ясти за великі провини світу, але вже ніяк непонятне, щоб узяти на себе хрест за такі малі грішки, недотягнення вдач, що як колочки лізуть ближньому в п'яту. Хай буде благословенне Його Ім'я за великодушність!

— Заждіть, Шардоне: по вашому колись приїде розплата і кара за наші свідомі гріхи, правда? Але що буде з несвідомими? Пані Сабіна вважає, що її обліпили всі чесноти, як муравлі мед. Я певний, що вона не винна нікому ніодного сотика, але теж вона не дасть ані заціпки даром. Хто знає, що жебраки зроблять з одержаними грішми! Можуть навіть попитися й повибивати їй шиби. Її обережність то — недовірливість. Час від часу вона пригадує собі, що „мова — срібло, мовчання — золото“, і ходить, мов та сова, або говорить „правду про інших“. Буде сваритися за будь-що, щоб тільки поставити на своєму, а потім нарікає на лихий світ, аж сама повірить у те, що говорить, і кінчик носа почне капати, як лійка. Церкву вона вважає установою обезпечення, і певно вже обдарувала якусь каплицю кольоровим вікном, яким думає собі купити вічність у небі і зобов'язати Господа Бога платити їй відсотки від відсотків...

— Ви — зовсім бунтівник, Марку. Боюся, що ви більший християнин, ніж я, — сміється Шардон.

Усім своїм Покупцям і Прихильникам
Веселих Свят Воскресення Христового
бажає
ОДИНОКА УКРАЇНЬСЬКА КРАМНИЦЯ
З МЕБЛЯМИ
й ЕЛЕКТР. ПРИЛАДДЯМ

ЕКО

Власники: І. Шулаківський
О. Лупань
Др. І. Павлічка

8th St. & Girard Ave., Philadelphia 22, Pa.
Tel. PO 3-2056

1915

45-ЛІТТЯ

1960

Українська жінка є господарна.

Вона щадить, а ошадності складає тільки в солідній фінансовій установі, такій як

НАЙБІЛЬША УКРАЇНСЬКА ЩАДНИЦЯ

The Parma Savings Co.

В КЛІВЛЕНД, ОГАЙО.

- основана 1915 року;
- пережила велику господарську депресію в 1930 р. без ніяких втрат для депозиторів;
- ошадності обезпечені до 10,000.00 доларів Федеральною Агенцією;
- платить 4% на ошадності;
- привітна й скоро обслуга;
- \$16,000,000.00 майна.

ЦЕНТРАЛЯ:

5839 Ridge Road
CLEVELAND 29
(PARMA), OHIO
Tel.: TUxedo 4-8700

ФІЛІЯ:

(Ukrainian Office)
2190 Professor St.
CLEVELAND 13, OHIO
Tel. PRospect 1-3627

ЩАДІТЬ
ПО МОДЕРНОМУ

— ЩАДІТЬ
ЧЕРЕЗ
ПОШТУ

Платимо кошти пересилки

КОЖНЕ ЩАДНИЧЕ КОНТО
ОБЕЗПЕЧЕНЕ ДО \$10,000.00

Federal Savings & Loan
Insurance Corp.
WASHINGTON, D. C.

Кожна поштова скринка
це вхід до

The Parma Savings Co.

То не все одно ДЕ складати ошадності

УВАГА!

УВАГА!

**ВИСИЛКА ПАЧОК
В УКРАЇНУ**

Висилаємо пачки аж до 44 фунтів звичайною і летунською поштою, чи то принесені до нас особисто, чи переслані поштою, та негайно виготовляємо документи.

Як вже відомо, можна пересилати у пачках тільки нові речі. Також радимо посилати менше готових речей, бо оплати від них вищі.

Маємо на складі великий вибір різномодних товарів (шкіра, матерії, полотна, хустки і т. п.) до пачок, які продаємо по дуже низьких цінах.

ПАЧКИ НАДАЄМО НА ПОШТУ ТОГО САМОГО ДНЯ, КОЛИ ДО НАС ПРИНЕСЕТЕ, А ДРУГОГО ДНЯ ОДЕРЖИТЕ З ПОШТИ ПОСВІДЧЕННЯ. Тому наші пачки доручують: летунські за 6—10 днів, а звичайні за 4—6 тижнів. Хто не вірить, може переконатись.

General Parcel & Travel Co.

632 W. Girard Ave., Philadelphia 23, Pa.

Tel. WA 5-8878

ІНЖ. О. СТОЙКЕВИЧ

**Перша Німецька
АПТЕКА ГАВСМАНА**

основана на довголітнім довірю клієнтів і со-
вісній праці власника та персоналу
виготовляє ЛІКИ на всякі рецепти з найнові-
ших середників та специфіків, має на складі
готові ліки й лікувальні з ела імпортовані
з Європи та інші дрогерійні товари й препа-
рати, як косметика, європейські термометри,
води до волосся, гормоновий крем тощо.

Виконує замовлення поштою
і висилає ліки до Європи.

**HAUSSMANN'S
PHARMACY**

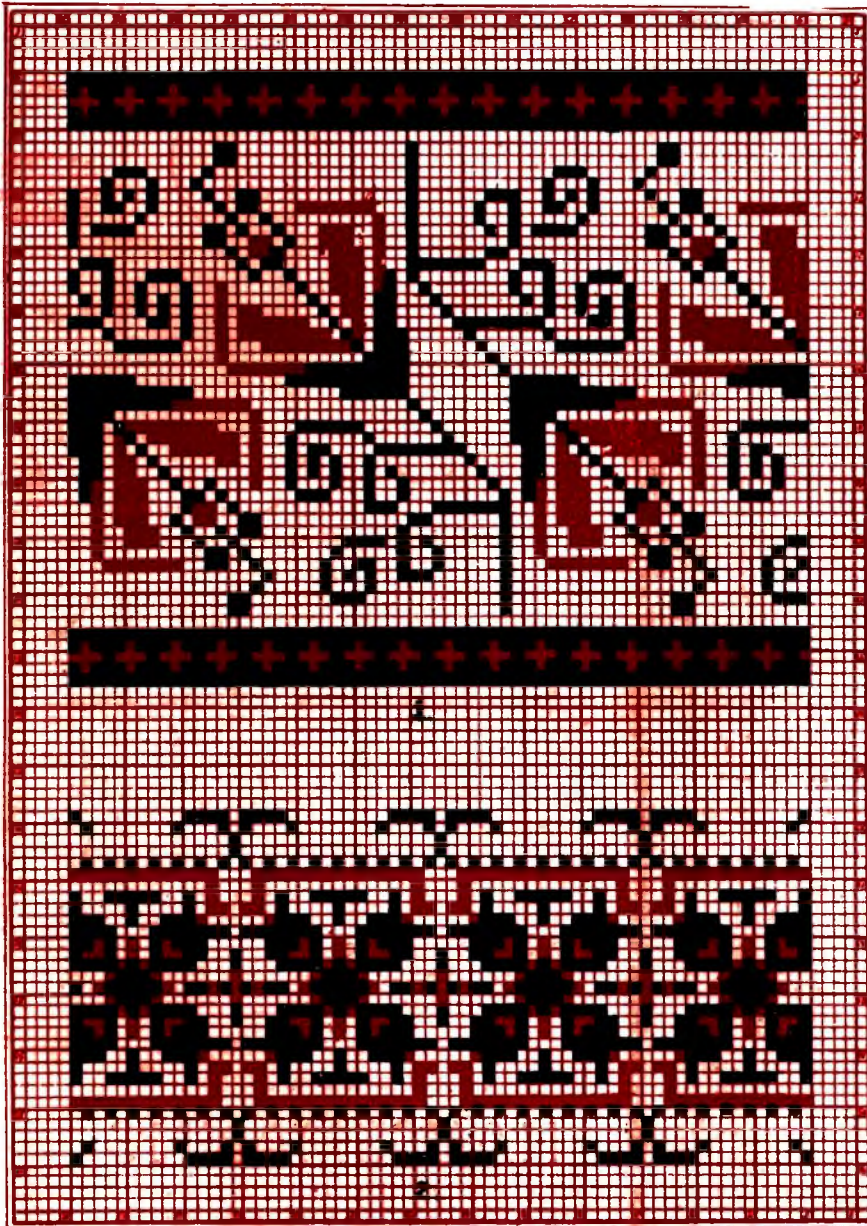
6th & GIRARD AVE.,
PHILADELPHIA 23, PA.

Дижур Аптеки також у неділі.
Розмовитись можна по-українськи.

Телефони: MA 7-2143 і MA 7-7707

Return to:
"OUR LIFE" Magazine
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ — Серія I. Ст. 4. — UKRAINIAN DESIGNS

Взори рушників із Київщини

- Ч. 1. с. Будаївка коло Києва.
- Ч. 2. с. Микільська Слобідка коло Києва.

Із збірки Людмили Демиденко

НЮ ГЕЙВЕН, КОНН.

(Докінчення зі ст. 30)

товано продажу печива, яке зложили членки СУА.

д) Про працю Відділу появлялись систематично звіти в Нашому Житті й загальній пресі.

Грошовий оборот у 1959: виказує 893.64 дол. приходу і 809.21 дол. витрат.

Контр. Комісія: Іменем її п-ні Гиза ствердила точність протоколів і касових книг та поставила внесок на уділення абсолюторії, яку збори одногласно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Р. Яхницька, голова, п-ні І. Телюк, містогорова, п-ні І. Гриневич, рек. секретарка, п-ні О. Бриньовська фін. секретарка, п-ні О. Васілевська, касієрка. Референтками стали: п-ні М. Гиза організаційною, п-ні Т. Яхницька, культ. освітньою, п-ні В. Гусак сусп. опіки, п-ні І. Телюк господарською, п-ні Н. Мартинюк пресовою. Члени Управи пп. Н. Панькевич, С. Сидорак і А. Лісевич.

Контр. Комісія: п-ні Н. Данилович, голова, пп. д-р О. Томоруг і М. Рудницька члени.

Наталія Мартинюк
прес. референтка

ІЗ ЛИСТІВ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ

Найвибагливіший журнал

Щиро дякую за висилку журналу. Він дуже гарно редагований та цікавий. Своїм внутрішнім змістом рівняється найвибагливішим жіночим журналам світу та ним може гордитися кожна українська жінка. Журнал цей повинен знаходитися в кожній українській хаті.

Анна Бойко

Культ. освітня референтка
ЛІУКЖ у Гамілтоні

**ДВА РАЗИ ДАЄ, ХТО СКОРО
ДАЄ!**

Відновлюйте Вашу передплату вчас, тим досягнете мило почуття упорядкованості, а видавництву зрівноважений бюджет.